*І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...*
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
в Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
в Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 223. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 10-го ГРУДНЯ 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK TUESDAY, DECEMBER, 1974 No. 223. VOL. LXXXI.

ВІДЗНАЧЕНО 30-РІЧЧЯ „УКРАЇНСЬКОГО КВАРТАЛЬНИКА"

Ню Йарк (лв). — Тридцять років існування і систематичної появи у нашій дійсності англомовного журналу „Українського Квартальника" — подія значної ваги, яка заслуговує на належне відзначення. Це й мало місце в суботу 7 грудня, коли українське зорганізоване громадянство під проводом Українського Конгресового Комітету, заходами якого появляється „Украський Кварляється „Український Кварло 30-річчя цього важливого англомовного українського журналу. Вечірню урочисту церемонію в готелі Коммодор попередила добре підготована цілоденна наукова конференція під загальною назвою: „Україна в світі великих перемін", що відбулася в Українському Інституті Америки. Конференція відбулася у двох сесіях, на яких прочитано разом 11 доповідей з додатковим часом на запити та обмін думками на окремі порушені теми.

Ранішня сесія конференції почалася о годині 10 ранку і тривала до години 1 по полудні з участю шости доповідачів. Відкрив конференцію теперішній редактор „Українського Квартальника" д-р Володимир Душник, поінформувавши зібраних біля сотні приявних про завдання журналу, його історію і його здобутки. Відзначив, що „Квартальник" став необхідною публікацією для тих, що цікавляться, вивчають і працюють над проблемами Сходу Европи:

Першим промовцем був д-р Михайло Сосновський, який у своїй доповіді „Рух спротиву в Україні" подав вичерпні інформації про українських дисидентів в ССCP, наголошуючи особливо політичний аспект їхньої діяльности — групу юристів Лева Лук'яненка: їх гасло про вихід із „Союзу" — відокремлення Української ССР від Совєтського Союзу доповідач уважає рівнозначним вимозі української еміґрації — гасло самостійности для України. Накресливши шлях розвитку українського дисидентського руху під сучасну пору в Україні, д-р Сосновський між іншим підкреслював його соборницький характер, бо, всупереч очікуванню деяких скептиків, цей рух не обмежується лише галицькими теренами, а знаходить поважну базу і в інших частинах української землі. Перед ведуть в ньому, звичайно, міста Київ і Львів, але Дніпропетровськ, Запоріжжя та інші міста також дали свою данину „поколінню Симоненка", як популярно окреслюється ця генерація українських патріотів. Кожному слухачеві доповідач вручив нарис своєї доповіді для кращого слідкування за темою.

Проф. Богдан Р. Боцюрків обрав собі цікаву тему: „Релігійна ситуація в Україні і СССР". Доповідь була ілюстрована окремими підсовєтськими релігійними виданнями. Статистичні дані, дбайливо призбирані прелеґентом для унаочнення його тез, виявили той особливий тиск, який московське православ'я кладе на галицькі, колись католицькі, землі. І так слухачі довідалися, між іншими, що 60 відс. всіх православних церков в Україні розташовані якраз на колишніх греко - католицьких теренах. Цікаво було почути, що на офіційне опитування населення, чи релігія є шкідлива, аж 40 відс. відповіли, що ні. Коли ж взяти до уваги, що в СССР „завжди" 99.9 відсотків вирішують всі питання, так як того хоче уряд, то 40 відс., які виломилися з того „правила", дуже багатомовне число.

Проф. Зенон Мельник у доповіді на тему „Економічна експлуатація України", базуючись на статистичних даних, картах, діяграмах, таблицях — що їх також роздано слухачам, доказував нещадне нищення України окупантом. У протилежності до досить поширеного у свій час твердження, мовляв, колонією треба уважати тільки землі за „морями - океанами" однак, все більше і більше поширюється погляд про таку ж колоніяльну залежність підбитого народу, навіть якщо народ - завойовник є сусідом окупованої землі, що і є у випадку Росії і України. Оборона і обґрунтування такого погляду також проф. Мельником дало товчок до того, що тепер в СССР його згадують не надто „добрим" словом.

Після доповіді проф. Мельник мав чимало питань, що стосувалися окремих складних проблем економічної ситуації і економічної експлуатації України. Відповідаючи заінтересованим, він звернув увагу на конечність інтенсивніших економічних студій, а навіть заапелював до заавансованих студентів, щоб вони зацікавилися зокрема цією ділянкою, запевняючи, що він особисто дасть у цьому кваліфікованим студентам потрібну допомогу.

Окрему ділянку насвітлила проф. Наталія Пазуняк, прочитавши доповідь на тему „Роля української жінки в русі спротиву в Україні. На закінчення сесії була прочитана доповідь проф. Степана Поссони, який з уваги на своє службове відрядження поза ЗСА не міг особисто прибутки. Проф. С. Поссони приготовив на конференцію дуже вичерпну доповідь на тему: „Концентраційні табори в СССР сьогодні". Доповідь прочитала пані Ірина Волошин.

Модератором ранішньої сесії був проф. Константин Савчук із Сайнт Пітерс коледжу.

Пополуднева сесія почалася о годині 2 доповіддю сенатора Павла Юзика на тему: „Релігійне життя українців в Канаді від 1945 року". Хоч тематично ця доповідь не цілком вкладалася в усі інші, то за своїм змістом вона викликала загальний інтерес, кинувши світло також

(Закінчення на стор. 5-ій)

Помер Олександер Яремко, відомий діяч і секретар 154-го Відділу УНС

Філядельфія. — Минулої п'ятниці, 6-го грудня, помер тут в місцевій лікарні на 62-му році життя св. п. Олександер Яремко, відомий суспільно - громадський і спортовий діяч, а останньо теж секретар заснованого ним 154-го Відділу УНСоюзу. Панахида була відправлена в понеділок, 9-го грудня, а вже на вівторок, 10-го грудня, починаючи о год. 9:30 ранком, був заповіджений похорон із заведення Насевича до української католицької церкви пресв. Богородиці в Мелровз Парку і на цвинтар української православної парафії в Нортгемптоні, Па., місцевості, де народився Покійний. Бл. п. Олександер Яремко осиротив дружину Анну, доні Олександру Гарасим, Анну Скіннер та Дарію Сорку, сина Тому і трьох внуків, та велику українську і союзову громаду.

ОСЕРЕДОК СУМА В НЮ ЙОРКУ ЗАВЕРШИВ ЮВІЛЕЙНІ СВЯТКУВАННЯ БЕНКЕТОМ

Ню Йорк (в. л.) — В суботу, 7-го грудня 1974 р. тут в Авдиторії церкви св. Юра відбувся зорганізований місцевим Осередком Спілки Української Молоді Америки ім. ген. хор. Тараса Чупринки бенкет, яким Управа Осередку завершила ювілейні святкування свого 25-річчя. В бенкеті взяло участь понад 300 осіб, як також багато репрезентантів суспільно-громадських і молодечих організацій з Ню Йорку й представники поодиноких Осередків з околиці. Ювілейні святкування тривали на протязі цілого 1974 року, а започатковано їх великим репрезентативним концертом, який відбувся весною цього року. Мистецькі одиниці Осередку — хор „Жайворонки", танцювальний ансамбль „Верховинці" та артистка Іванна Кононів у ролі конферансьє, відбули в рямцях Ювілею дня 30-го листопада і 1-го грудня далеку подорож, відвідуючи з концертами Осередки СУМА в Пармі, Огайо і Рочестері, Н. Й.

Бенкет, що його підготовляла сама молодь, відкрив о год. 6:30 вечором голова комітету Зеновій Галькевич і передав ведення бенкетом в руки майстра церемонії Мирослава Шміґеля, теперішнього голови Головної Управи СУМА. Керівник бенкету виголосив коротке вступне слово, привітав приявних і попросив Єлисавету Сидор-Чарторийську і Аскольда Лозинського перевести мистецьку програму в якій виступали: Ірка Квасній (деклямація, Оля Гірняк — сольоспів (при фортепіяні Ірина Гошовська); Христя Фурда—деклямація Ірка Данилів, Марійка Щерба, Марійка Мандзій і Дарка Мацик — спів при ґітарах; Галя Лев — український стилізований танок; Соня Шереґ — фортепіян, Іванна Кузів і Бриґіта Заяць — дует; хор „Жайворонки" (при фортепіяні Хризанта Зубрицька-Янґ) та наймолодші „Верховинці" під керівництвом Дарії Ґензи виконали три танки.

Після великої і багатої мистецької програми, двоє молодих пластунів — юнак і юначка, підійшовши до голови Осередку К. Василика, вручили йому з нагоди срібного Ювілею таблицю з „вузлами дружби" на ній і відповідним написом, а станичний Пластової Станиці в Ню Йорку Андрій Ластовецький виголосив при тому дружнє

(Закінчення на стор. 8-ій)

Американці бачили пластовий фільм

Елизабет, Н.Дж. (Р.С.). — На запрошення клюбу фільмарів повіту Юніон дня 2-го грудня 1974 Роман Савицький висвітлив фільм „Ювілейна Пластова Зустріч — 1962" (81 хв.) про свято 50-ліття Пласту біля Іст Четем, Н.Й. Як відомо, керівником фотографії цього фільму був сен. Михайло Пежанський, а дикторами були Марта Галій та Юрій Денисенко. Крім фотографування, Р. Савицький монтував та означував фільм, зреалізований виключно пластовими силами.

Згаданий клюб складається з фільмарів-любителів, які постійно фільмують і зацікавлені технічними чи мистецькими аспектами кіна. Між присутніми на показі 20 фільмарями був провідний член клюбу Кристофер МекҐинті, який свого часу здобув відзначення на фільмовому фестивалі у Каннах.

Пластовий фільм висвітлено у його повному українському озвученні, побіч якого Р. Савицький коментував деякі моменти на місці по-англійськи — та пояснив окремим словом ідею Пласту і подробиці реалізації фільму. Показ зробив помітне враження на приявних, які ще довго завдавали питання про Пластову організацію та про Україну взагалі. Особливе зацікавлення викликала дисципліна та заразом правдивий оптимізм і бадьорість цього пластового свята, перенесеного вірно на екран.

Минулого року фраґмент фільму висвітлено на зборах фільмової мережі Публічних Бібліотек Ню Джерзі. Голова фільмового відділу Бібліотеки Принстону, Т. Кричлов, висловилась, що в Америці загал повинен звертати більше увагу на такі дуже інтересні починн етнічних груп. Отже, пластовий фільм — модерний засіб вислову у дії.

Українка вибрана королевою краси в Еспанії

Мадрид (Н.Н.). — Марта Бородайко, студентка коледжу з Клівленду, перебуваючи із своїми родичами на вакаціях у місті Пальма на еспанському острові Мальорка у вересні ц. р., була вибрана у міжнародному конкурсі на королеву краси на 1974 р. Вибір відбувся в одному з великих місцевих готелів.

До конкурсу у кінцевому етапі, закваліфікувалося вісім кандидаток: три із Швеції, дві з Норвеґії, дві із Данії та Марта, українка з Америки. Жюрі вибрало на королеву Марту, а заступницею дівчину з Данії. Після вибору на голову Марти покладено корону та удекоровано її шарфою із написом: „Місс Мальорка Еспанія — 1974", а голова жюрі вручив їй китицю червоних рож та протанцював з нею перший танок. Опісля Марта, дещо збентежена, висловила через гучномовець свою подяку та заявила, що вона українка з Америки. Родичі Марти д-р Любомир та пані Ірина Бородайки, проживають — як згадано — у Клівленді, Огайо.

Зустріч із Зоєю Когут у ЛМКлюбі в Ню Йорку

Ню Йорк. — В приміщенні Літературно-Мистецького Клюбу, під його спонзоратом і з рамени Об'єднання Українських Письменників „Слово", в п'ятницю 6-го грудня ц.р. о год. 7:30 вечора, відбулася зустріч гості з Австралії поетеси Зої Когут із членами і прихильниками ЛМКлюбу. Програму вечора відкрив голова цього ж Клюбу — інж. Іван Жуковський, вітаючи приявних, а зокрема голову „Слова" — Григорія Костюка, ред. „Нашого Життя" — Уляну Любович, поета Богдана Нижанківського, маестра Едварда Козака і гостя з Арґентини — ред. Юліяна Середяка. Програмою вечора проводив член Управи ЛМКлюбу — Степан Крижанівський. Промовляли: Григорій Костюк, Уляна Любович, Степан Крижанівський і Орест Питляр. У музичній частині виступала Марічка Сохан, учениця проф. Люсі Чипак, відіграючи на фортепіяні композиції Шопена, Косенка і Ревуцького. Наприкінці, із словом подяки та з віршем присвяченим Уляні Любович, виступила Зоя Когут. Програму вечора закрив інж. Іван Жуковський.

КОМІСІЯ СКВУ ОБОРОНИ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ В УКРАЇНІ РОЗПОЧАЛА ЗАХОДИ В СПРАВІ ЖІНОК-В'ЯЗНІВ У СССР

Торонто. — Комісія СКВУ для оборони людських прав в Україні інформує, що вона розпочала кампанію й поробила цілий ряд заходів для звільнення в'язнів-жінок, які перебувають вже довший час в совєтських концентраційних таборах без належної медичної опіки й допомоги. Хворі жінки-в'язні це Ірина Калинець, Стефанія Шабатура, Ніна Караванська, Ірина Сеник і Надя Шумук. Ці п'ять жінок від довшого часу хворіють, але одначе їх змушують виконувати тяжкі, непосильні праці в дуже тяжких кліматичних умовинах в концтаборі Баричево в Мордовській ССР.

Сенатор Павло Юзик, голова цієї Комісії, заявив, що названі жінки-в'язні потребують негайної медичної опіки, щоб вижити. Комісія одержала з достовірних джерел інформацію, яка вказує на серйозність ситуації і дуже загрозливий стан цих жінок. Тому Комісія у зверненні до міжнародних чинників особливо апелює заступитись за Ірину Калинець і Надю Шумук, чоловіки яких рівнож перебувають в концтаборах, а їхні діти залишились без батьківської опіки. Комісія має намір передати справу згаданих жінок на розгляд Комісії людських прав при Об'єднаних Націях. Сенатор П. Юзик звернув увагу на свідчення довголітнього в'язня совєтських концтаборів українками, які перебувають в ув'язненні, також закликає до широкозакроєної світової акції в обороні життя і поліпшення умовин жінок-в'язнів. У своїх виступах С. Зельмансон описує страшні умовини в таборі Баричево, де режим особливо гострий, непосильна праця, часті покарання в ізоляторі і позбавлення таборових привілеїв. Сільвії Зельмансон, відомої жидівської активістки, яка була недавно звільнена з концтабору і перебуває тепер на Заході. Пані Зельмансон, яка зустрічалася з багатьма ления таборових привілеїв. Це примусило в'язнів в грудні 1973 р. вийти на страйк, в якому брали участь також Ірина Калинець, Ніна Караванська, Стефанія Шабатура, Ірина Сеник та багато інших українок.

Світовий Конгрес Вільних Українців, який репрезентує біля трьох мільйонів українців на поселеннях, долучається до звернення пані Зельмансом і вимагає від СССР звільнення згаданих жінок до 1975 р., який то рік був визначений ОН „Роком Жінки". Це дуже важливе — звертає увагу сенатор П. Юзик, — щоб якраз в цьому році змобілізувати світову опінію для оборони тисяч жінок-в'язнів, які перебувають в численних концентраційних таборах Совєтського Союзу.

ЛОНДОНСЬКИЙ „ЕКОНОМІСТ" ПИШЕ „ПРО ТИХ, ЩО НЕ ПОЧУВАЮТЬСЯ РОСІЯНАМИ"

Лондон.—„Економіст" з 23 листопада опублікував дані про рух опору у совєтських національних республіках, в яких живе, як пише газета, „половина неросійського населення" СССР. „Однією з найнебезпечніших форм дисиденту у Брежнєвській багатонаціональній державі є все зростаюче незадоволення між половиною неросійського населення. Упродовж багатьох років федеральна форма у Совєтському Союзі означала мало, або й ніщо: партія керувала всім з Москви і на цьому був кінець. Але тепер місцеві націоналісти у різних частинах країни вимагають, щоб ці федеральні інститути були введені у життя. Що вони насправді вимагають, — це — іншими словами — справжньої автономії".

„Найсильнішим, як досі націоналістичним рухом є рух у найбільшій неросійській республіці — Україні, — пише „Економіст". В 1972 році кілька сотень осіб, включно з провідними інтелектуалістами, були арештовані, а місцевий партійний „бос", Шелест, втратив свою роботу через своє „безпринципне, пристосованське наставлення щодо національного вузькодумства і місництва". Після чистки в Україні Брежнєв повідомив, що національне питання розв'язано „повністю, остаточно і незворотно". Але навіть сьогодні не минає й тиждень, щоб у совєтській пресі не було згадки про український „буржуазний" націоналізм і його здогадних помічників, зокрема Китай".

„Очевидно, 40 мільйонів українців не є противага для 129 мільйонів росіян, які ще далі зберігають дуже незначну більшість серед усього населення 241 мільйонів. Але не-росіяни у совєтській центральній Азії — таджики, казахи, узбеки і інші, мають вищий природний приріст від росіян, що дасть їм місцеву більшість у близькому часі. Ці в основному мохаммеданські і буддистські народи нараховуватимуть у 1980 році яких 50 мільйонів, тобто становитимуть одну п'яту всього населення. Близькість до Китаю робить цей район особливо небезпечним, як осередок націоналістичного дисиденту. Місця клопотів в Европі поза Україною, — це три малі балтійські республіки, що їх інкорпоровано до Совєтського Союзу при кінці Другої світової війни — Естонія, Латвія, Литва. Сильний наплив великоросіян від 1945 року впливає на зміцнення принаймні у двох з них — Литві і Латвії — націоналістичних тенденцій. На Литві місцевий націоналізм скріплюється внаслідок впливів Католицької Церкви. На півдні, на Кавказі, живуть грузини, вірмени і інші національності з традиціями незалежности і вмінням спричиняти турботи. Інша активна група націоналістів з цього обширу — це кримські татари, яких боєвим кличем — що його вони взяли від одного з найбільш відомих дисидентів генерала Григоренка — є вимога права повороту до їхньої батьківщини над Чорним морем, звідки їх виселив Сталін при кінці Другої світової війни. Татари є найкращим прикладом того, як дві форми дисиденту можуть об'єднатися. І тепер, коли переважно російський демократичний дисидентизм кінця 1960-их і початку 1970 років принаймні тимчасово у висліді заходів КҐБ затих, на перше місце виходять місцеві дисиденти".

Кіссінджер поінформує европейських альянтів про наради у Владивостоці

Вашинґтон. — Державний секретар ЗСА Генрі Кіссінджер відлетить у вівторок, 10-го грудня, до Европи, де він візьме участь в нарадах Північно Атлантийського Оборонного Пакту в Брюсселі і поінформує европейських альянтів про переговори президента Форда з Леонідом Брежнєвим у Владивостоці.

У СОВЄТСЬКІЙ КАТОРЗІ: ВАЛЕНТИН МОРОЗ ГОЛОДУЄ

ДЕНЬ ГОЛОДІВКИ

163

ЗАКЛИК КОМІТЕТУ ОБОРОНИ ВАЛЕНТИНА МОРОЗА

„1975 РІК У ТЮРМІ ДЛЯ МЕНЕ НЕ ІСНУЄ"

Ці слова Валентина Мороза передала на Захід його дружина Раїса Мороз після останнього побачення з ним у Владимирській тюрмі 5-го листопада. Це втретє Мороз кинув виклик совєтській владі: перше, своїми есеями, ризикуючи волею; вдруге, голодівкою, ризикуючи здоров'ям; і тепер, востаннє — своїм життям.

День Нового Року, за нормальних обставин, радісний день подяки за минуле й надії на майбутнє, Валентин Мороз зробив вирішальним днем свого життя. Комітет Оборони Валентина Мороза, вважаючи відповідним того дня з'єднатися з ним бодай думками, влаштовує масову демонстрацію — похід із свічками до совєтського посольства у Вашинґтоні, яка почнеться ввечорі у вівторок, 31-го грудня, і триватиме через ніч Нового Року до 1-го січня. Комітет Оборони Валентина Мороза в Канаді того вечора влаштовує подібну демонстрацію в Оттаві. Ми закликаємо всіх українців, що можуть, провести цю ніч солідарности з Валентином Морозом з нами.

За дальшими інформаціями про демонстрацію — нічліг, харчування тощо — телефонувати до Бюра Комітету у Вашинґтоні (202) 726-6532.

Комітет Оборони Валентина Мороза

5 грудня 1974

ЗАКЛИК ТУСМ

З огляду на майже 200-денну голодівку Валентина Мороза та з огляду на проголошення, що він закінчить власне життя, якщо не будуть припинені страшні знущання над ним московсько-большевицького режиму, закликаємо усі українські установи та організації стриматися від влаштування новорічних забав та всю українську спільноту стриматися від участи в забавах, які хтось увлаштовував би приватно, особливо 31-го грудня 1974 року. Одночасно закликаємо взяти участь в акціях оборони Валентина Мороза, що відбудуться в Ню Йорку та Вашинґтоні в цих днях.

Чи смієсмо бавитися, коли Валентин Мороз і другі наші брати і сестри на рідних землях мучаться, дожидаючи смерти?!

Крайова Управа ТУСМ

Студенти Сейнт Пітерс Коледжу влаштовують „Український День"

Джерзі Сити. — Виставка українського народного мистецтва, особливо прегарні зразки української вишивки, виступи молодечої танцювальної групи та вокального тріо становили двогодинну програму „Українського Дня", що його влаштували минулої п'ятниці, 6-го грудня, члени - студенти Клюбу східньо - европейських студій при місцевому Сейнт Пітерс Коледжі. Виставку, як і мистецьку програму на закінчення дня, оглянули численні гості — викладачі й студенти цього Коледжу, як рівнож місцеві українці, яких студенти гостили зразками українського печива.

Українська вишивка — від стилізованих суконок до обрусів та подушок — писанки, різба та керамічні вироби окрашували шість столів, розложених в Денін Гол, студенти в українських народних строях та члекині місцевого Українського Народного Дому служили поясненнями зацікавленим відвідувачам. Влаштуванням програми зайнялися студенти Нуся Вох та Олег Познахівський. Експонати на виставці — це зразки праці курсантів кляс пані Евгенії Харченко, які під її орудою влаштовує кожного року місцевий Український Народний Дім. „Ми особливо вдячні Українському Народному Домові, пані Харченко та її учням за співпрацю у влаштуванні цієї виставки в нашому коледжі," — заявила Нуся Вох, студентка першого року політичних наук. Вона рівнож сказала, що вже робляться заходи, щоб зорганізувати український студентський Клюб при Коледжі.

У мистецькій програмі виступило п'ять пар юних танцюристів, членів танцювальної групи при місцевому Українському Народному Домі, під мистецьким керівництвом Олега Гензи. Тріо „Дніпрові Хвилі", в складі Ліда Гаврилюк, Еріка Надір та акомпаніст - ґітарист Роберт Надір, виконали три українські пісні. Слід відмітити, що Еріка і Роберт Надір є італійського походження, хоч цього не можна було помітити, як в дикції, так і відчутті української пісні. Ліда Гаврилюк є мистецьким керівником цього тріо, яке зорганізувалося кілька місяців тому.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Прогайнована нагода

Під час своєї пресової конференції, передаваної на телебаченні та через радіо попереднього понеділка, президент Джералд Форд прогайнував добру нагоду зрушити Конґрес до більшої діяльности щодо поборювання економічних проблем країни, а також нагоду розбудити більший ентузіязм щодо цієї боротьби серед загалу.

Президент повинен був гостріше і більш конкретно скритикувати законодавців за те, що самі відносно мало, на ділі, майже нічого, не роблять в справі поборювання всезростаючої інфляції, економічної рецесії та енергетичної проблеми, а натомість дуже часто нарікають, що нібито Білий Дім є неактивний в цих ділянках. Замість оправданої критики проти Конґресу, президент Форд під час пресової конференції обмежився до дуже лагідних закликів, щоб законодавці схвалили деякі із економічних програм, запропонованих Білим Домом ще 8-го жовтня, або якщо ці пропозиції Уряду не подобаються законодавцям, то щоб Конґрес виготовив власну економічну програму та представив власні заходи боротьби з економічними проблемами країни.

Очевидно, що економічна програма Білого Дому далека від досконалої. В ній можна б і треба впровадити деякі зміни. Але наразі тільки Білий Дім виготовив досить конкретну програму боротьби з економічними проблемами країни, бо пропозиції Крайового Комітету Демократичної партії, оприлюднені 16-го листопада, надто загальникові. Отже, Конґрес або повинен негайно виготовити свою власну конкретну економічну програму, або запропонувати зміни в програмі Білого Дому, а не безнастанно критикувати Президента за недіяльність, а самому не робити нічого.

Президент Форд мав рацію, коли під час пресової конференції сказав, що економіка ЗСА настільки сильна, що з допомогою Конґресу та американського народу країна таки зможе розв'язати теперішні проблеми.

Не все сказано

На початку грудня в Москві відбулася третя Всесоюзна конференція Союзу совєтських товариств дружби і культурного зв'язку з зарубіжними країнами". Як відомо, в рямках цього Союзу діє т. зв. Товариство „Україна", чи інакше „Товариство дружби і культурних зв'язків з українцями за кордоном", яке рахується „відділенням" загальносоюзного Союзу. Всесоюзну конференцію совєтські чинники вирішили максимально використати під кутом „політики відпруження", відводячи для Союзу товариства дружби і культурного зв'язку особливо відповідальну ролю.

Вислів цьому дав сам ЦК КПСС, надсилаючи довше привітання конференції і уточнюючи в ньому ці формальні завдання, що їх Союз в загальному пляні ЦК компартії СССР має виконати. Згідно з вимогою ЦК, в нових міжнародних відносинах „Союз совєтських товариств дружби і культурного зв'язку з зарубіжними країнами зобов'язаний ще активніше співдіяти під кутом зміцнення дружби і співробітництва совєтського народу з народами інших країн, повніше заспокоювати постійно зростаючий інтерес світової спільноти до Совєтського Союзу, його досягнення на всіх ділянках життя, нести у всі закутини земної кулі правду про нашу країну". Таку „проєкцію" на майбутнє визначила совєтська компартія і в дусі таких вимог і відбулася конференція.

У зв'язку з цим варто відзначити, що ані у привітанні ЦК компартії, ні у „слові" представника уряду і ЦК Б. Н. Пономарьова, ні у виступах представників „відділень" з республік не було згадки про властиву функцію цього „Союзу дружби і зв'язку", а саме: бути на зовні рам'ям совєтського режиму, з допомогою якого цей режим мобілізує, — як говорив колись давніше „президент українського відділення" Ю. Смолич, — „проґресивні сили за рубежем", залучуючи їх у такій чи іншій формі вислуговуватися совєтській системі.

Очевидно, „Союз дружби і культурного зв'язку з зарубежем" — важлива з цього погляду установа, і недаремно в її праці приймає під сучасну пору участь понад 50 мільйонів совєтських громадян, які діють в 64 товариствах та асоціяціях, що мають своїх відповідників у 74 країнах. Одночасно Союз „координує" контакти 124 більших міст СССР з 250 містами іноземних країн. Іншими словами, на „культурний підбій капіталістичного оточення" кинуто велетенську машину, про справжні і основні цілі якої не говориться на конференціях.

Я. Гайвас

РІЗНИЦІ В ЄДИНОМУ ФРОНТІ

II

Дебата про суть життя та про майбутнє, що так яскраво заблистіла в Україні писаннями В. Мороза, В. Чорновола, І. Дзюби, Е. Сверстюка і інших, перервана насильними засобами Москви, не завмерла. Навпаки, вона запалала „під носом" Кремля і у самій Москві. Це переконує, яка вагітна новими думками й ідеями підсовєтська дійсність, які сильні „підскірні" прагнення змін в СССР.

В попередній статті вже згадано, що позиції А. Солженіцин - Сахаров дуже характеристичні й ілюстративні. Оце двоє людей, великих інтелектів і великих характерів, спокійно, по дружньому, але до глибини з'ясовують свої розходження, підкреслюючи, що це аж ніяк не применшує їхньої величезної взаємної пошани й довір'я. Колись це може змінитися, бо вони теж тільки люди й живуть у зовсім відмінних світах та серед відмінного окруження. Одначе, коли б це навіть колись сталося, то сьогодні це показує, яка глибока зневіра серед громадськости до совєтського режиму, коли прагнення замінити його домінує понад всім іншим.

Для з'ясування розходжень тих двох людей можна б аналізувати всі їхні писання й публічні виступи. Це, очевидно, завело б нас задалеко. Тому ми обмежимося до двох невеликих, але фундаментальної ваги документів. Це „Лист Вождям Совєтського Союзу" А. Солженіцина і А. Сахарова „Про Лист А. Солженіцина Вождям Совєтського Союзу". Докладніше А. Сахаров виклав свої погляди в різних інших писаннях; в своїй відповіді-коментарі на „лист вождям" він зупиняється тільки над різницями між ними обома. А це для нас найважливіше в даному разі. А. Сахаров правильно пише, що лист А. Солженіцина „відбиває істотну частину його поглядів у принципових суспільних справах", що хоч у ньому є „ряд паралель" з його поглядами, але є і заперечення, та і додає він, що „найбільше змушує мене виступити моя незгода з деякими істотними концепціями листа Солженіцина". Які це розходження?

Почнім з першого. Як відомо, А. Солженіцин не лише порвав цілковито з большевизмом, не лише заперечує політику КПСС, але й узагалі та повністю відкидає марксизму. Для нього марксизм не лише є чужим нашаруванням на російському народному ґрунті, але й повністю не здав життєвого іспиту. Обидві ці точки зору відкидає А. Сахаров. Він в основі залишається марксистом, у своїй теорії конверґенції він бачить у марксизмі і в його большевицькій практиці такі тривалі вартості, які в зближенні і в основі (взаємопрониканні) зі Заходом залишаться, як дійсний здобуток. Далі А. Сахаров заперечує посередньо твердження А. Солженіцина про „неросійськість" марксизму. На його думку „взагалі сам поділ ідей (ідеться про суспільно - політичні ідеї, прим. Я.Г.) на західні й російські незрозумілий." А. Сахаров не хоче бачити, що кожна суспільно - політична ідея доти непридатна на даному ґрунті, доти не опанує даного національного середовища, доки не пристосується до нього, не поглине собою його національного характеру. Найкраще це видно навіть на такій могутній універсальній силі, як християнізм, який на ґрунті нації став „ґаллійським", „англіканським", „російським православієм" і т.д. Тим більше суспільно - політичні ідеї й концепції мусять набути елементи даного народу, щоб серед нього органічно закорінитися, а не бути накидуваними силою.

В слід за тим А. Сахаров послідовно наголошує: „я глибоко переконаний, на відміну від Солженіцина, що немає ніякої важливої ключевої проблеми в національному маштабі", тобто, що всі ключеві проблеми є в міжнародному маштабі. А. Сахаров у своєму „науковому раціоналістичному підході до суспільних і природних явищ" не хоче бачити, що така чи інша розв'язка якоїнебудь суспільної проблеми, чи проблем вможливлюється тільки включенням національних елементів терену її реалізації. Навіть сучасні московські володарі мусіли погодитися (щоправда тишком - нишком вони намагаються поступати інакше) що кожен нарід „має свій шлях до соціялізму". Очевидно це не стосується загальних природних норм і явищ, ані технічно - матеріяльного світу. Зате проблеми духово - культурного життя й творчости, соціяльних, а навіть економічних форм в кожному національному комплексі різні. В цьому виявляється не лише природний (власне універсальний!) принцип плюралізму життєвих виявів, але це теж забезпечує тривалу підставу розвитку, безконечних мутацій до щораз нового і вищого шляхом взаємно - доповнень, взаємно - збагачувань, заплідиювань і перехрещувань. Тут ми опиняємося на найважливішому „методологічному" роздоріжжі: а) чи „наукові, раціоналістичні", для всіх ідентичні мотивації керують розвитком національних спільнот, б) чи є глибші природні й життєві вартості, яким мусять підпорядковуватися „наукові, ра -

(Закінчення на стор. 5-ій)

Роман С. Голіят

МАЙНО КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ В ЗСА

Нещодавно у видавництві „Трайдент Пресс" в Ню Йорку появилася 237-сторінкова книжка Ніно Ло Белло: „Ватикан, ЗСА" (Vatican, U.S.A., by Nino Lo Bello, Trident Press, New York) в якій подається цікаві дані про майно Католицької Церкви в Америці, як і про походження та орудування тим майном. Ніно Белло, католик, на протязі 5-ти років викладав соціологію на університеті в Кензас, за професією журналіст. Стаціонуючи в Римі, на протязі 3-ох років він був кореспондентом „Бизнес Вік" і „МекҐро Гилл Ворлд Нюз". Опісля через три роки він був керівником бюра „Ди Джорнал оф Коммерс", також в Римі. Займаючи такі пости, йому було легко зібрати матеріял про фінанси Ватикану. Щоб дати докладний образ майна Католицької Церкви в ЗСА, Ніно Ло Белло відвідав на протязі 6-ти місяців 50 стейтів і 200 більших міст, мав ряд зустрічів з особами, які допомогли йому зібрати потрібний матеріял до вищезгаданої праці.

Свою книжку він почав від „популярного" Вотерґейту, 70-ти мільйонового люксусового мешканевого і бюрового комплексу, в будову якого Ватикан інвестував більшу частину грошей. Купити апартамент у Вотерґейті — треба заплатити до $140 тисяч — таку суму заплатив кол. ген. прокуратор Джон Мічелл, а колишня особиста секретарка президента Ніксона Ровз Мері Вудс за умебльований дуплекс платила місячно $1,400 (сама місячна оплата за паркування авта в ґаражі коштує там $3,500) (стор. 18). В Ню Йорку є кооперативні апартаменти, за які платять по $418,000 і більше.

Під цю пору в ЗСА нараховується 47.9 мільйона католиків, які за словами автора цієї публікації, належать до найбільш активної конфесійної групи на тутешньому терені.

Орден Ісусовців (Єзуїтів), членів якого в цілому світі налічують 35 тисяч, — з того 7,500 в ЗСА, — розпоряджає 51% капіталу в найстаршому банку — „Бенк оф Америка". Ісусовці завідують відпочинковими оселями, публікують наукові періодики, обслуговують католицькі парохіяльні церкви й адмініструють велику галузь шкіл, до найбільш відомих належать: Фордгам університет, Маркет університет, Ст. Люїс університет, Бостон Коледж і Лойола університет в Чикаґо. Орден Ісусовців визнаний за фінансову силу і американська одиниця цього Ордену визнана за одну з найбільших. Осідок Ісусовців міститься у Римі відразу поза границею Ватикану. Цей Орден заснований 435 років тому (стор. 41).

На терені ЗСА є 10 провінцій Ісусовців, з того найбільша провінція є в Ню Йорку; вона нараховує 1,300 членів і під їх проводом і зарядом є Фордгам університет. Вартість нюйоркської провінції Ісусовців обраховують на $20 мільйонів. Усі католицькі ордени в тому й Ісусовці, зголошують свої фінансові зіставлення до Ватикану щоп'ять років.

Белло каже, що деякі члени провідного клеру переконані, що парохіяни, які допомагають дієцезії, мають право знати, як їх гроші зуживається. Опозиція є інших поглядів, вона одверто каже що коли „ви більше говорите людям, то вони ще більше хочуть знати" (стор. 43).

Національна асоціяція Мирян, яка нараховує 12 тисяч членів в 29-ох Відділах в цілій Америці, домагалася публічного фінансового касового зіставлення. Деякі дієцезії дають кожнорічне фінансове звідомлення: Наприклад, в квітні 1972-го року нюйоркська архидієцезія за допомогою передової бухгальтерійної фірми повідомила про своє майно нетто в сумі $643 мільйони, з чого 9/10, тобто $569 мільйонів — це площі й посілості тільки для релігійного вжитку.

Автор згадує, що приблизно $44.5 мільярда майна належить до Католицької Церкви. Ця вартість суперничає з п'ятьма американськими корпораціями, а саме: Стандард Ойл, Ню Джерзі — $12 мільярдів: Дженерал Моторс — $10.8 мільярда, Форд Моторс — $5.9 мільярда, Ю.С.Стіл — $5.1 мільярда і Саноко Мобіл Ойл — $4.7 мільярда, що становить разом $38.5 мільярда. Церква має постійний дохід із недільних колект, церковних базарів і розгривок, збіркових кампаній і католицьких цвинтарів, яких на терені ЗСА біля однієї тисячі.

Найбільше грошей збирається під час апелю єпископів, через т. зв. „Товариство Пропаґанди Віри". Кожного року 2/5 із зібраних грошей залишається для місійної праці в ЗСА, а 60% відсилається до Риму, для розподілу поміж різними чужинецькими місіями. На протязі 5-ти років кожний єпископ мусить відвідати Папу, даючи звідомлення про свою працю і дієцезію. Такі відвідини коштують від $3,000 до $5,000, як дар Папі. Відвідини кардиналів значно дорожчі.

Кожного року, 29-го червня, по цілому світі збирають по католицьких церквах колекту т. зв. „Петрів гріш". 123 дієцезій у ЗСА висилають до риму $15 мільйонів річно „Петрового гроша" (стор 204).

Найбільшу поміч Церкві несуть члени Ордену Лицарів Колюмба, яких в ЗСА є

(Закінчення на стор. 5-ій)

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

У ВРЕМ'Я ЛЮТЕ...

Читаючи відділ „Голоси Читачів" у „Свободі", я дуже здивувався, що замість коротких завваг до різних наших недоліків у всіх ділянках нашого громадського життя, знаходжу полемічні попросту нікому непотрібні, статті. Їх місце у нормальних статтях.

Рівночасно, попросту з жахом читаю різні реклями про люксусові балі, забави, тощо в той час, коли повільно вмирає В. Мороз, наш найбільший борець за права не тільки українського народу, але й права самої Людини. Тож з великою полегшою на серці читав я голос п. В. Ласовського, який дуже делікатно, але промовисто звертається до українського громадянства з апелем, що час вже, чи ще, завернути з неправильного шляху. Між рядками його шляхетного голосу я особисто вичитав Шевченкове „Схаменіться, будьте люде..."

В час повільного вмирання нашого Великого Мороза повинна панувати велика жалоба у всіх закутинах земної кулі, де живе українська людина зі своїми організаціями. Цю жалобу треба підготовити у великому маштабі. В парі з тим, пропоную, щоби бодай малу частину тих грошей, що малося видати на ті люксусові балі й забави, в пересічному бодай 10 дол. від дорослої особи, зібрати на запомогу потребуючим. Такою збіркою повинні зайнятися усі наші Т-ва й політичні організації.

В. Ренер

Озон Парк, Н. Й.

ПРО „ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ"

Відколи „Свобода" почала друкувати рубрику „Голоси читачів", я змушена читати газету, не відкладаючи. Скільки мудрих голів ходить посеред нас! І де вони до цього часу ховалися?

Я така вдячна тим багатьом дописувачам, що не осліплені ненавистю до ворогів, бачать наші проблеми реально і об'єктивно. Як гарно виклав свої думки д-р А. Слюсарчук на денаціоналізацію через мішані подружжя.

Колись, як я була ще дівчиною, я сміялася з вислову одного з „женихів": „Я хочу української крови"... А тепер ці слова простого хлопця виринають в своїй чистоті, як бажання не схибнутися, не зрадити свого роду - народу, передати естафету наступним поколінням.

Але, що мішані подружжя, попри наші бажання, на порядку денному — це факт. Погляньте на церковну статистику шлюбів. Чисто українських чи набереться хоч десять відсотків (і це в українських церквах!). Такої втрати не оправдаєш лише долею. Є десь інші причини, які треба викрити і зарадити лихові.

Чи є це несвідомість батьків? Чи недостатня якість суботніх шкіл? А чи незрілість громади, що з вгодованою байдужістю доглядає лише фізичного зросту їх потомства? Але ж громада без провідництва — як „стадо без пастиря." Де ті, що могли б і повинні дати напрямні? Чи не забагато наших провідників, як занеслись на висоти найвищої політики та партійщини, ще й досі там — відірвавшись від сучасних потреб, сперечаються, чия дорога краща. А в міжчасі діти в общарпаних суботніх школах, без модерних приладів і удосконалень, кинені в залежність до випадкових вчителів, яким ніхто не дав у руки не те що розробленого пляну кожної лекції, а й взагалі ніякої узгідненої програми на рік, а що вже й говорити про допоміжний матеріял, пристосований до сучасних потреб! І це в умовах, коли за тих 40 субот річно треба сподіватися результатів виховання, що діставалося при щоденному навчанні в Рідній Школі!

Які б не були причини відходу від нас доросту, вважаю, що школа, хоч і суботня, може дуже допомогти батькам у вихованні національної свідомости їхніх дітей. Але для цього треба поставити її не лише на рівень американських шкіл, а й вищий, принаднішний. І діти, пройшовши докладне ознайомлення і підготову, не матимуть сумнівів у тому, хто вони і яких ідеалів на цьому світі повинні шукати.

Тема наболіла, за нею забула, чому сіла за машинку. А хотіла я, власне кажучи, подякувати панові Р. Ільницькому за влучне інтерпретування теперішніх наших проблем, за обстоювання цілющої любови, замість руйнуючої ненависти, за здобування приятелів, замість ворогів.

Цікаво, чи пані Кобищанська сама читала твори Солженіцина, що так бойово стає на позиції свого чоловічка? Сумніваюся. Інакше — як могла вона переочити приязні вислови в бік українців, слова, що перейшли тепер через мільйони читачів в світі?

Але що ж, де молотять, летить і полова. Та я певна, що Редакція „Свободи", має якесь мірило, яке перешкодить „Бабам Палажкам" засмітити добрий почин. Врештою, ця рубрика газети задумана не для двобоїв амбіцій і плутанини, а для шукання істини і розв'язок проблем. Правда?

Ганна Ш.
з Ратерфорду

У СТРАХА ВЕЛИКІ ОЧІ

Прочитавши у „Свободі" за 15-го листопада голос п. Д. Бойчук, яка дорікає п-і Савицькій і п-і М. Сокіл-Рудницькій, що вони не протиставляються і не осуджують „мішаних подруж". Пані Савицька підходила до справи зовсім об'єктивно; якщо так сталося, то краще прийняти нового члена родини як свою рідну дитину.

Пані Д. Бойчук запитує: чи діти з мішаних подруж будуть мати українську духовість? Звідки наберуть?

Я поставлю запит п-і Д. Бойчук: хто дав духовість Павлушкові, який був членом СУМ в Україні. Його батько був росіянином. Хто дав духовість Орликові, якого Мазепа вибрав собі за довіреного писаря, хто дав духовість Миколі Аркасові, який написав Історію України; він був греком.

В. Лаврів

Парма, Огайо

В ІМ'Я ПРАВДИ

У дописі „Старі міхи для нового вина", пастор М. Рожак подав фразу; „Я не боюся Христа", приписуючи її учителю РУНВіри Л. Силенку в часі його доповіді в Ню Йорку 8 вересня ц. р.

Доповідь Л. Силенка записана на стрічку і це заперечує. Поза тим сумніваюсь, чи й сам Христос хотів, щоб Його боялись, бо Він проповідував любов.

М. Лозовий

Ню Йорк

Василь Гарба

Пам'яті протопресвітера о. Олексія Потульницького

А далі пішов відомий, багатьом знаний хресний шлях з рідного краю на чужину соток тисяч наших людей — заляканих, затурканих, без дороговказів, з єдиним біологічним стимулом — щоб якось пережити... Треба було надати масі людей, скупченій як ті отари по таборах у Німеччині, якісь цілі, надії та ідеали іншого, духового змісту. Історія має ще по справедливості оцінити ту колосальну творчо-організуючу працю, що її перевели в тому напрямі керівники нашої Церкви разом із священиками. Вони підіймали дух вигнанців із занепаду, апатії й веґетативн. животіння до надій на Божу опіку, до віри, вони пробудили їхню національну свідомість. І тут у перших лавах тих духовних провідників ми бачимо прот. о. О. Потульницького. Вірні, якими він опікувався в таборах, поважали, любили й шанували свого доброго пастиря, не раз виявляючи це у драматичних формах прихильности. Він бо знав тих людей із самої натури, з походження свого, зі спільної біди.

Потім доля переносить його в 1950 році до ЗСА, де вже розселилися десятки тисяч наших людей — скитальців. Швидко почали забуватися тут таборові злидні, зникла з овиду і душ грізна тінь мстивого червоного Молоху. Люди мали працю і зростали в достатках. Але разом з тим, ніде правди діти, наш український священик, не дістав від цього полегші. На тлі матеріяльного добробуту між людьми і громадами виникали чвари, поділ, взаємонедовір'я. Треба було гасити їх. Серед вірних маліла шанобливість до священиків, зростали втручання у його суто духовні справи і обов'язки. Не зникали з практики незрозуміла тенденція ставити своїх священослужителів у неприродний в цих умовах матеріяльно-правний стан колишніх таборових стандартів. Опираючись на свідому частину своїх парафіян, священики з піднесенням почали й тут свою мурашину працю: зміцнювали духовно громади, організовували нові, разом з відданими ентузіястами парафіянами будували храми та шкільні заклади. Так терпеливо із властивою йому посвятою продовжує тут працювати й бл. пам. о. Олексій у Філядельфії, Лейквуді, Сиракюзах. Не раз і йому довелося скоштувати гіркого овочу людської невдячности та незрозуміння, але він терпеливо, гідно й достойно сповняв нелегку місію українського священика аж до часу, коли в 1963 р. відійшов на пенсію, і після того лише спорадично, з доручення Консисторії, виконував священичі обов'язки. Два роки тому, з поважно надірваним здоров'ям, забутий людьми, о. Олексій скромно відзначив у своїй домашній каплиці п'ятидесятирічний ювілей свого священства.

Це тільки блідий слід по небуденній людині, патріотові, зразковому священикові. Але кожна людина заховує в собі ще й свою внутрішню, притаманну їй одній сутність, яку не завжди легко пізнати з поверхні. За великою скромністю Покійного, за його нехіттю до показовости, до пози, не легко було сторонній людині пізнати те його внутрішнє єство. Ще, коли ми були в перших клясах семінарії, о. Олексій, тоді веселий, вродливий юнак, вабив до себе легкістю співтоваришування та своєю життєрадісністю. Той його юний оптимізм у більшій мірі був наслідком білогічно здорових первнів спадковости. Але й пізніше, у зрілому віці, і аж до кінця життя той життьовий оптимізм не зникав з його вдачі, проте, він мав уже тут рису усвідомленої життьової філософії, цілої системи світосприймання, яка базувалася на глибокій вірі й повності, що страждання людини очищають її душу і наближають до Бога, і що в кінцевому змагові добро завжди перемагає зло та що дійство Божого Провидіння керує людською долею. Такі переконання вже слід вважати філософією християнського оптимізму, вони то й становили серцевину-внутрішнє єство Покійного. Ця філософія допомогла йому перетривати стоїчно всі такі тяжкі звороти його життя і не „розколотися", не „заломатися". У нього була ще й глибока національна свідомість та широкий засяг її у практиці життя. Вона виключала реґіональну вузькість і скрайню конфесійну нетолерантність. Практикою свого життя він доводив, що навіть у цій делікатній сфері національного буття, де склалися між нами перечулено-емоційні упередження, можна при добрій волі легко їх перебороти і згладжувати. Признанням Покійному за таке поступування була численна участь українців католиків Сиракюз на панахидах по Спочилому, а одну з них відправляли 15-го грудня настоятель православної парафії Сиракюз о. П. Шпірук за співучастю українського католицького священика о. шамбеляна В. Середовича. Братню допомогу горем прибитій паніматці Зінаїді виказували численні українці — католики включно з їхніми дітьми з Пласту, які за гарним своїм звичаєм приносили знесиленій тяжко втратою паніматці харчові та грошові дарунки.

Цим закінчуємо неповний внутрішній образ нашого Друга, Товариша і Земляка бл. пам. протопресвітера о. Олексія Потульницького. Останній келих тяжких терпінь він мужньо, без нарікань допив під час тритижневого перебування в Університетському шпиталі, в Сиракюз. У ніч на 14-го грудня він віддав Богові свою душу на 77-му році страдного життя.

Похоронами заопікувалася фірма українського погребника П. Мацка.

Чин облечення довершили панотці: П. Шпірук, М. Немижицький і Є. Нарушевич. Увечорі 14-го грудня відправлено першу панахиду у каплиці погребника. На другий день заупокійну літію, як уже зазначалося, відправили панотці П. Шпірук і шамбелян о. В. Середович у присутності значної кількости українців обох віровизнань. У той же вечір тіло Покійного відвезено до церкви св. Луки і там воно перебувало весь наступний день неділі 16-го грудня. На Божественній Літургії церква була переповнена молящимися. Труну й церкву прикрашувало багато вінків і квітів. Увечорі розпочався чин священицького похорону (відспівування) за участю прибулих: о. благочинного М. Кудановича, о. М. Немижицького, о. Е. Нарушевича, о. В. Мельника та місцевого панотця Шпірука. У церкві було багато людей. По скінченні врочистої похоронної відправи священики виголосили прощальне слово. Довгою і сумною чергою проходили люди повз домовину і прощали свого колишнього пастиря.

У понеділок 17-го грудня, останки Покійного перевезено до Бавнд Бруку. Промовляв голова Консисторії протопр. о. А. Селепина.

Панотці протопр. А. Селепина і протоієрей о. М. Землянченко з горсткою ближчих до Покійного людей, що прибули з Боффало, Торонта, Філядельфії, Трентону, Ню Бронсвіку, з далекої Алабами відпровадили, по короткій панахиді в церкві, тіло на вічний спочинок. У труну з ним пішла дрібка землі зі святої, для нього, Канівської гори. Її приберігла і вклала туди, за його заповітом, осиротіла, самотна відтепер дружина Зінаїда.

(Кінець)

ПАМ'ЯТАЙМО ПРО МИНУЛЕ — ДУМАЙМО ПРО МАЙБУТНЄ!

ПРОТОКОЛ

28-ої ЗВИЧАЙНОЇ КОНВЕНЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

яка відбулася в Marriott Motor Hotel, Philadelphia, Pa. в тижні від понеділка, 20-го травня 1974 року.

(18)

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРЕЗИДІЇ ВИБОРЧОЇ КОМІСІЇ 28-ої КОНВЕНЦІЇ УНС ТА ПРЕЗИДІЇ КОНВЕНЦІЇ

Підписана Президія Виборчої Комісії 28-ої Звичайної Конвенції Українського Народного Союзу оцим посвідчає, що згідно із дорученням, одержаним від Президії Конвенції та в спільній приявності і в приявності предсідника Конвенції ІВАНА О. ФЛИСА та секретарів Конвенції ІВАНА СКОЧИЛЯСА й АНДРІЯ ЗАБРОДСЬКОГО перевела в днях 1-го і 2-го червня 1974 перерахунок голосів, відданих на різних урядовців, що з них складається Головний Уряд Українського Союзу. Згаданий перерахунок відбувся на СОЮЗІВЦІ, оселі Українського Народного Союзу у відповідь на вимогу перерахунку, яку видвигнув під час згаданої Конвенції кандидат ІВАН ОДЕЖИНСЬКИЙ, та знайшов наступне:

НА ГОЛОВНОГО ПРЕДСІДНИКА одержали загальну кількість голосів

ЙОСИП ЛИСОГІР	220
ЯРОСЛАВ ПАДОХ	180
ІВАН КРАВЧИШИН	6

НА ЗАСТУПНИКА ГОЛОВНОГО ПРЕДСІДНИКА

ІВАН О. ФЛИС	248
ІВАН ТЕЛЮК	176

НА ГОЛОВНОГО ДИРЕКТОРА ДЛЯ КАНАДИ

СЕНАТОР ПАВЛО ЮЗИК	301
БОГДАН ЗОРИЧ	128

НА ЗАСТУПНИЦЮ ГОЛОВНОГО ПРЕДСІДНИКА

МАРІЯ ДУШНИК	242
ОЛЕНА ОЛЕК	192

НА ГОЛОВНОГО ОРГАНІЗАТОРА

СТЕПАН ГАВРИШ	259
РОМАН ТАТАРСЬКИЙ	175

НА КОНТРОЛЕРІВ

ІВАН ГЕВРИК	284
ІВАН ВИННИК	250
БОГДАН ГНАТЮК	219
ІВАН ВАЩУК	205
ІВАН СКАЛЬЧУК	202
о. СТЕПАН БІЛЯК	191
МИХАЙЛО ДАНИЛЮК	156
ПЕТРО ГАДЕК	104
АТАНАС КОБРИН	62
ІВАН ІВАСЮК	52
МИКОЛА ЛАБА	24

НА ГОЛОВНИХ РАДНИХ

БОГДАН ФУТЕЙ	240
ТАРАС ШМАГАЛА	235
МИРОН КУРОПАСЬ	233
АННА ГАРАС	231
ВАСИЛЬ ДІДЮК	228
АНАТОЛІЙ ДОРОШЕНКО	201
АННА ЧОПИК	193
МИРОСЛАВ КАЛЬБА	188
ТЕКЛЯ МОРОЗ	184
ЄВГЕН РЕПЕТА	171
ВОЛОДИМИР ЗАПАРАНЮК	170
ТАРАС ШПИКУЛА	168
АНДРІЙ ДЖУЛА	162
ІВАН ОДЕЖИНСЬКИЙ	156
ЄВГЕН ІВАНЦІВ	156
МИХАЙЛО СНІГУРОВИЧ	145
ДМИТРО ПОПАДИНЕЦЬ	142
ВАСИЛЬ ОРІХОВСЬКИЙ	139
ЛЕВ БОДНАР	136
МИКОЛА ХОМАНЧУК	125
ЛЕОНІД ЛУЦЕНКО	124
ІВАННА М. ІВАНЧУК	101
АНДРІЙ ЗАБРОДСЬКИЙ	97
МИРОН СІРИЙ	81

Кандидати ІВАН ОДЕЖИНСЬКИЙ і ЄВГЕН ІВАНЦІВ мають таку саму кількість голосів на пост 14-го головного радного. Спосіб вибору на цей пост повинні визначити обидва кандидати.

Ми ствердили, що чотирнадцять бальотів були правдоподібно змінені кимось іншим аніж голосуючим делегатом. Ці голоси не є включені в рахунок 220 голосів для ЙОСИПА ЛИСОГОРА, бо результат залишається такий самий.

Ми дальше засвідчуємо, що поданий вгорі перерахунок відданих голосів є точний, згідно з нашим найкращим знанням і переконанням.

о. БОГДАН СМИК
Голова Виборчого Комітету
МИКОЛА БОБЕЧКО
Секретар Виборчого Комітету
ВОЛОД. ЛЕВЕНЕЦЬ
Секретар Виборчого Комітету
ІВАН О. ФЛИС
Предсідник Конвенції
АНДРІЙ ЗАБРОДСЬКИЙ
Секретар Конвенції
ІВАН СКОЧИЛЯС
Секретар Конвенції

The undersigned Presidium of the Elections Committee of the 28th Regular Convention of the Ukrainian National Association, Inc. do hereby certify that in accordance with instructions received from the Convention Presidium, and in the presence of each other and in the presence of JOHN O. FLIS, Convention Chairman, and IWAN SKOCZYLAS and ANDREW ZABRODSKY, Convention Secretaries, did perform on the 1st and 2nd days of June, 1974 a recount of votes cast for the various offices composing the Supreme Assembly of the Ukrainian National Association, Inc., said count having been made at SOYUZIVKA, Ukrainian National Association Estate, in response to a demand for recount made during the aforesaid convention by candidate JOHN ODEZYNSKY, and found the following:

FOR SUPREME PRESIDENT:	Total Votes Received
JOSEPH LESAWYER	220
JAROSLAW PADOCH	180
JOHN KRAFCISIN	6

FOR SUPREME VICE PRESIDENT:

JOHN O. FLIS	248
JOHN TELUK	176

FOR SUPREME DIRECTOR FOR CANADA:

Senator PAUL YUZYK	301
BOHDAN ZORYCH	128

FOR SUPREME VICE PRESIDENTESS:

MARY DUSHNYCK	242
HELEN OLEK	192

FOR SUPREME ORGANIZER:

STEPAN HAWRYSZ	259
ROMAN TATARSKYJ	175

FOR SUPREME AUDITORS:

JOHN HEWRYK	284
IWAN WYNNYK	250
BOHDAN HNATIUK	219
IWAN WASZCZUK	205
IWAN SKALCHUK	202
Rev. STEPHAN BILAK	191
MICHAEL DANYLUK	156
PETER GADEK	104
ATANAS KOBRYN	62
JOHN EVASIUK	52
NICHOLAS LABA	24

FOR SUPREME ADVISORS:

BOHDAN FUTEY	240
TARAS SZMAGALA	235
MYRON KUROPAS	233
ANNA HARAS	231
WASYL DIDIUK	228
ANATOLY DOROSHENKO	201
ANNA CHOPEK	193
MYROSLAW KALBA	188
TEKLA MOROZ	184
EUGENE REPETA	171
WALTER ZAPARANIUK	170
TARAS SHPIKULA	168
ANDREW JULA	162
JOHN ODEZYNSKY	156
EUGENE IWANCIW	156
MYCHAJLO SNIHUROWYCZ	145
DMYTRO POPADYNEC	142
WASYL ORICHOWSKYJ	139
LEW BODNAR	136
MYKOLA CHOMANCZUK	125
LEONARD LUCENKO	124
JOAN M. EVANCHUK	101
ANDREW ZABRODSKY	97
MYRON SIRY	81

Candidates JOHN ODEZYNSKY and EUGENE IWANCIW are tied for position of 14th Supreme Advisor. Method of selection for said post should be determined by the two candidates.

We found that fourteen ballots were apparently altered by others than the voting delegates, These votes are not included in the count of 220 for JOSEPH LESAWYER since the result remains the same.

We further certify that the above recount of votes cast is accurate to the best of our knowledge and belief.

Rev. BOHDAN SMYK
Chairman of Elections Committee
NICHOLAS BOBECHKO
Secretary of Elections Committee
WOLODYMYR LEWENEC
Secretary of Elections Committee
JOHN O. FLIS
Chairman of the Convention Presidium
ANDREW ZABRODSKY
Secretary of the Convention Presidium
IWAN SKOCZYLAS
Secretary of the Convention Presidium

СКЛАД ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНСОЮЗУ

Згідно з вислідом перерахунку голосів, що його на вимогу кандидата на головного радного Івана Одежинського перевели спільно Президія 28-ої Звичайної Конвенції Українського Народного Союзу та Президія обраної Конвенцією Виборчої Комісії, у склад обраного Конвенцією Головного Уряду Українського Народного Союзу входять:

ГОЛОВНИЙ ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ:

Головний предсідник — ЙОСИП ЛИСОГІР
Заступник головного предсідника — ІВАН О. ФЛИС
Головний директор для Канади — сенатор ПАВЛО ЮЗИК
Заступниця головного предсідника — МАРІЯ ДУШНИК
Головний секретар — ВОЛОДИМИР Я. СОХАН
Головний касир — УЛЯНА ДЯЧУК
Головний організатор — СТЕПАН ГАВРИШ

ГОЛОВНА КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ:

ІВАН ГЕВРИК
ІВАН ВИННИК
БОГДАН ГНАТЮК
ІВАН ВАЩУК
ІВАН СКАЛЬЧУК

ГОЛОВНІ РАДНІ:

БОГДАН ФУТЕЙ
ТАРАС ШМАГАЛА
МИРОН КУРОПАСЬ
АННА ГАРАС
ВАСИЛЬ ДІДЮК
АНАТОЛІЙ ДОРОШЕНКО
АННА ЧОПИК
МИРОСЛАВ КАЛЬБА
ТЕКЛЯ МОРОЗ
ЄВГЕН РЕПЕТА
ВОЛОДИМИР ЗАПАРАНЮК
ТАРАС ШПИКУЛА
АНДРІЙ ДЖУЛА

На пост 14-го головного радного одержали однакову кількість (156) голосів кандидати ІВАН ОДЕЖИНСЬКИЙ і ЄВГЕН ІВАНЦІВ. Спосіб заповнення цього посту вони повинні вирішити обидва між собою.

COMPOSITION OF THE UNA SUPREME ASSEMBLY

As a result of the recount of votes, conducted jointly by the Presidium of the 28th Regular Convention of the Ukrainian National Association and the Presidium of the Elections Committee chosen by the Convention, in response to the demand of John Odezynsky, candidate for Supreme Advisor, the composition of the UNA Supreme Assembly is as follows:

SUPREME EXECUTIVE COMMITTEE:

JOSEPH LESAWYER, Supreme President
JOHN O. FLIS, Supreme Vice-President
Sen. PAUL YUZYK, Supreme Director for Canada
MARY DUSHNYCK, Supreme Vice-Presidentess
WALTER Y. SOCHAN, Supreme Secretary
ULANA DIACHUK, Supreme Treasurer
STEPAN HAWRYSZ, Supreme Organizer

SUPREME AUDITING COMMITTEE:

JOHN HEWRYK
IWAN WYNNYK
BOHDAN HNATIUK
IWAN WASZCZUK
IWAN SKALCZUK

SUPREME ADVISORS:

BOHDAN FUTEY
TARAS SZMAGALA
MYRON KUROPAS
ANNA HARAS
WASYL DIDIUK
ANATOLY DOROSHENKO
ANNA CHOPEK
MYROSLAW KALBA
TEKLA MOROZ
EUGENE REPETA
WALTER ZAPARANIUK
TARAS SHPIKULA
ANDREW JULA

Candidates JOHN ODEZYNSKY and EUGENE IWANCIW are tied with 156 votes each for the position of the 14th Supreme Advisor. Method of selection for that post should be determined by the two candidates.

ЗВІТ ПРЕЗИДІЇ 28-ОЇ ЗВИЧАЙНОЇ КОНВЕНЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ ЩОДО ПЕРЕЛІКУ БАЛЬОТІВ ВІДДАНИХ НА ЗГАДАНІЙ КОНВЕНЦІЇ

Згідно із належно схваленою на вищезгаданій Конвенції резолюцією, яка уповноважила та доручила предсідникові Конвенції та двом конвенційним секретарям і предсідникові Виборчої Комісії та двом секретарям Виборчої Комісії перевести перелік бальотів, відданих делегатами на вищезгаданій Конвенції, а також у відповідь на заклик предсідника Конвенції, нижче названі особи зібралися на Союзівці в суботу, 1-го червня 1974-го року:

Від Виборчої Комісії: о. Богдан Смик, предсідник, Володимир Левенець, україномовний секретар, Микола Бобечко, англомовний секретар.

Від Президії Конвенції: Іван О. Флис, предсідник, Іван Скочиляс, україномовний секретар, Андрій Забродський, англомовний секретар.

Предсідник Конвенції предложив два пакети бальотів, один із яких містив бальоти з позначеними голосами або зужиті бальоти, а другий — незужиті бальоти. Ці пакети були під час Конвенції передані під нагляд предсідникові Конвенції, згідно із Статутом УНСоюзу (Стаття 22Е в англійській версії та Стаття 22Г в українській версії). В той самий час, на вимогу предсідника Конвенції, Президія Конвенції та предсідник і оба секретарі Виборчої Комісії були підписалися впоперек тасьми, якою був обв'язаний пакет із зужитими бальотами.

На прохання предсідника Конвенції, о. Смик і всі інші присутні підтвердили, що згаданий пакет був в такому самому стані, як був тоді, коли під час Конвенції був переданий під нагляд предсідника Конвенції. Пакет тоді відкрито і бальоти, які складалися з 3-ох окремих груп, покладено на софу на очах усіх присутніх.

Два столи були поставлені не більше як 5 стіп один від одного. Пп. Левенець і Бобечко засіли за одним столом, пп. Скочиляс і Забродський за другим, щоб одна група могла завжди бачити другу.

Згідно із вказівкою предсідника Конвенції перераховані були тільки голоси, віддані на головних радних, з огляду на те, що п. Одежинський який вимагав цього переліку був кандидатом на цей пост. Пп. Бобечко і Левенець перерахували Кожну групу бальотів і в присутності предсідника Конвенції та обох конвенційних секретарів передали підсумки о. Смикові. Перераховані голоси тоді порівняно з оригінальними чорновиками, які були виготовлені на Конвенції Виборчою Комісією і які тоді були запаковані та запечатані разом із бальотами. У тих випадках, в яких виявилися розбіжності, переведено додаткові перерахування, аж поки всі присутні не були однозгідні щодо точности переліку.

Перевірка виявила великі різниці в кількості голосів, відданих на головних радних і зголошених пізніше Виборчою Комісією під час Конвенції. Присутні члени Виборчої Комісії не могли з'ясувати й вияснити, як могли трапитися такі великі розбіжності.

Коли виявилася така ситуація, то предсідник Конвенції, за згодою обох конвенційних секретарів і без спротиву з боку присутніх членів Виборчої Комісії, заявив, що в неділю, 2-го червня, відбудеться загальний перелік всіх бальотів на всі пости в Головному Уряді.

Бальоти були знову запаковані та запечатані тасьмою ,впоперек підписалися всі приявні. Отець Смик заявив, що не може бути присутнім під час цього переліку, бо наступного дня мусить відправити три Служби Божі, але скаазв, що приїде по полудні або увечорі, щоб переглянути результати. Отець Смик виявив повне довір'я до інших приявних осіб щодо ведення та здійснення переліку та сказав, що погодиться із результатами.

Президія Конвенції хоче формально зазначити, що коли виявилася вищезгадана ситуація, то Президія Конвенції і тільки Президія Конвенції мала повну юрисдикцію над цією справою, згідно з мандатом, який одержала від делегатів на Конвенції. Висліди переліку цілковито дискваліфікували Виборчу Комісію. Отець Смик і пп. Бобечко й Левенець тільки задля вигоди були запрошені взяти участь у переліку 2-го червня 1974-го року.

Розмови з членами Виборчої Комісії, а також протокол Виборчої Комісії, предложений Конвенції та засвідчений всіма членами згаданої Комісії, виявили, що під час оригінального обчислювання бальотів на Конвенції, Виборча Комісія була поділена на 3 групи, кожна з яких складалася із 3-ох членів, та що ці групи здійснювали обчислення голосів. Предсідник о. Смик і секретар Левенець не брали участи в жадних обчислюваннях. В групах, які переводили обчислювання, 3 члени поділились функціями: один читав вголос голоси на бальоті, другий записував віддані голоси, а третій член наглядав. Під час обчислювання вони мінялися функціями. Було ствер-

REPORT

Of the Presidium of the 28th Regular Convention of the Ukraininian National Association Relative to the Recount of Ballots Cast at Said Convention

In accordance with the resolution duly passed at the aforesaid convention, which authorized and directed the convention chairman and the two convention secretaries and the chairman of the elections committee and the two secretaries of the elections committee, to perform a recount of the election ballots cast by the delegates at the aforesaid convention, and in answer to a call issued by the convention chairman, the following met at Soyuzivka on Saturday, June 1st, 1974:

From the Elections Committee: Rev. Bohdan Smyk, Chairman, Wolodymyr Lewenetz, Ukrainian Secretary, Nicholas Bobeczko, English Secretary;

From the Convention Presidium: John O. Flis, Chairman, Iwan Skoczylas, Ukrainian Secretary, Andrew Zabrodsky, English Secretary.

The convention chairman produced the two packages of ballots, one representing the ballots cast or used, the other unused. These packages had been placed in the custody of the convention chairman at the convention in accordance with the by-laws of the Association, (Par. 22E English and Par. 22G Ukrainian version). At that time, at the request of the convention chairman, the convention presidium and the chairman and the two secretaries of the elections committee had signed their names across the tapes of the package of used ballots.

Upon request from the convention chairman, Rev. Smyk and all others present acknowledged that said package was in the same condition as when same was placed in the convention chairman's custody at the convention. The package was then opened and the ballots consisting of 3 separate groups, were placed on a couch in full view of everyone present.

Two tables were set up not more than 5 feet from each other. Messers. Lewenetz and Bobeczko sat at one table and Messers Skoczylas and Zabrodsky at the other, so that one group could observe the other at all times.

At the direction of the convention chairman, only the votes cast for Supreme Advisor were recounted inasmuch as Mr. Odezynsky who made the demand for the recount, was a candidate for such. Messrs. Bobeczko and Lewenetz made the recount of each group of votes and gave the totals to Rev. Smyk in the presense of the convention chairman and the two convention secretaries. The recount figures were then compared to the original worksheets prepared by the elections committee at the convention and which had been packaged and sealed together with the ballots. In cases where discrepancies were encountered, additional recounts were performed until all present were in full agreement as to the accuracy of the recount.

The recount produced vast differences in the number of votes reported for the candidates for Supreme Advisor by the elections committee at the convention. The members of the elections committee present could not account for nor explain how such large differences could arise.

Having such a condition revealed, the convention chairman, with agreement of the two convention secretaries, and without objection from the members of the elections committee present, declared that a total recount of all ballots cast for the various positions on the Supreme Assembly would take place on Sunday, June 2, 1974.

The ballots were again packaged and sealed with tape, across which all present wrote their names. Rev. Smyk stated that he could not be present at the recount since he had three Divine Liturgies to say the following day, but he stated that he would arrive late in the day or evening to peruse the results. Rev. Smyk expressed full confidence in the other individuals present to conduct and perform the recount and that he would concur in the results.

The convention presidium wishes to formally state that once the aforesaid condition came to light, the convention presidium and only the convention presidium had full jurisdiction over the matter in accordance with the mandate received from the delegates at the convention. The result of the recount had disqualified the elections committee entirely. It was merely for convenience that Rev. Smyk and Messrs. Bobeczko and Lewenetz were invited to partake in the recount of June 2, 1974.

In discussions with the members of the elections committee it was determined, which was in full agreement with the minutes of the elections committee submitted to the convention and attested to by all 11 members of said committee, that at the original count at the convention, the elections committee was divided into 3 groups comprised of 3 members each, which groups performed the counting. The chairman, Rev. Smyk and secretary Lewenetz, did not take part in any counting. The 3 members of each counting group divided the functions among themselves, one calling aloud the votes cast, another tallying the votes cast and the third

джено, що о. Смик звітував Конвенції точні підрахунки, які були передані йому кожною групою із їхніх лист обліку. Зроблено висновок, що помилки мусіли трапитися або під час читання вголос відданих голосів, або під час записування їх.

В неділю, 2-го червня 1974, пп. Флис, Скочиляс, Забродський, Бобечко і Левенець перевели загальний облік голосів на всіх членів Головного Уряду в спосіб, як це нижче пояснено.

Знову принесено запечатаний пакет бальотів і всі присутні погодилися, що він є в такому самому стані, в якому він був під час передання його під нагляд предсідника Конвенції попереднього вечора. Пакет відкрито і бальоти, все ще розділені на три групи, положено на софі на очах усіх присутніх.

Пп. Бобечко і Левенець почали рахувати голоси на членів Екзекутивного Комітету, а опісля на головних контролерів і вкінці зробили перевірку переліку голосів з 1-го червня, 1974, на головних радних. Кожну групу раховано окремо, а кінцеві числа були відчитувані предсідникові Конвенції, який їх списував, щоб негайно порівняти первісно проголошені голоси з вислідом переліку. У випадку розбіжностей, такі групи бальотів передавано пп. Скочилясові і Забродському, які звірювали числа переліку. Члени Виборчої Комісії стояли поруч секретарів Президії, коли роблено цю перевірку, і не висловили жадних застережень до кінцевих чисел переліку, які були підтверджені пп. Скочилясом і Забродським.

Листи переліку, на яких були нові числа поруч тих, які були первісно проголошені на Конвенції, були підписані усіми присутніми, що вказувало на їх беззастережну однозгідність, що числа переліку були правдиві і правильні. Бальоти знову запаковано і запечатано, а всі присутні члени підписалися впоперек тасьми. Пакет бальотів знаходиться під наглядом предсідника Конвенції і може бути пред'явлений для будь-якої законної цілі чи будькому компетентному чинникові, чи властям з належною юрисдикцією.

Дня 2-го червня, 1974 р., приблизно о год. 8.30 вечора, потелефоновано до о. Смика, щоб довідатися, чи він є в дорозі на Союзівку. В розмові з предсідником Конвенції о. Смик, довідавшись про вислід переліку, виявив збентеження з таких великих розбіжностей. Він погодився, щоб його прізвище включено в звіт, який буде проголошений, та підписатися під листою обліку, коли вона буде переслана йому. Цього о. Смик не зробив по сьогоднішній день, помимо цього, що йому було вислано своєчасно копію обліку для підпису.

Висліди обліку були проголошені в „Свободі" 5-го і 8 червня, 1974, в англійській та українській мовах, подаючи кінцеві результати, як це подано нижче, який то звіт Президія підтверджує і ратифікує.

НА ГОЛ. ПРЕДСІДНИКА	всіх голосів
Йосип Лисогір	220
Ярослав Падох	180
Іван Кравчишин	6
НА ЗАСТУПНИКА ГОЛ. ПРЕДСІДНИКА	всіх голосів
Іван О. Флис	248
Іван Телюк	176
НА ДИРЕКТОРА ДЛЯ КАНАДИ	всіх голосів
Сен. Павло Юзик	301
Богдан Зорич	128
НА ЗАСТУПНИЦЮ ГОЛ. ПРЕДСІДНИКА	всіх голосів
Марія Душник	242
Галина Олек	192
НА ГОЛ. ОРГАНІЗАТОРА	всіх голосів
Степан Гавриш	259
Роман Татарський	175
НА ГОЛ. КОНТРОЛЕРІВ	всіх голосів
Іван Винник	250
Іван Геврик	284
Іван Скальчук	202
Іван Ващук	205
Богдан Гнатюк	219
о. Степан Біляк	191
Михайло Данилюк	156
Петро Гадек	104
Атанас Кобрин	62
Іван Івасюк	52
Микола Лаба	24
НА ГОЛОВНИХ РАДНИХ	всіх голосів
Богдан Футей	240
Тарас Шмаґала	235
Мирон Куропась	233
Анна Гарас	231
Василь Дідюк	228
Анатолій Дорошенко	201
Анна Чопик	193
Мирослав Кальба	188
Текля Мороз	184
Євген Репета	171
Володимир Запаранюк	170
Тарас Шпікула	168
Андрій Джула	162
Іван Одежинський	156
Євген Іванців	156
Михайло Снігурович	145
Дмитро Попадинець	142
Василь Оріховський	139
Лев Боднар	136
Микола Хоманчук	125
Леонард Луценко	124
Іванна М. Іванчук	101
Андрій Забродський	97
Мирон Сірий	81

Отсим подаємо до відома, що справу однакової скількости голосів одержаних Іваном Одежинським та Євгеном Іванцевим на пост головного радного, розв'язано поміж цими двома кандидатами в цей спосіб, що п. Одежинський залишається на цьому пості впродовж перших двох років, а п. Іванців буде займати його впродовж останніх двох років каденції.

В днях 21-22 вересня, 1974, слідуючі особи, покликані предсідником Конвенції, зібралися на Союзівці, щоб оформити цей звіт:

Іван О. Флис, предсідник Конвенції
Михайло Снігурович, заст. предсідника
Андрій Забродський, секретар англ. мови
Іван Скочиляс, секр. укр. мови
Юрій Гвоздулич, заст. предсідника не був присутній з особистих причин і його відсутність оправдано.

П. Михайло Снігурович, який хоч і не брав участи в переліку голосів 1-2 червня, не мав застереження щодо видання цього звіту і його опублікування після узглядження всіх представлених йому фактів.

Президія Конвенції отсим звітує до відома усіх членів та делеґатів обставини переліку.

Подаючи цей звіт, Президія Конвенції, беручи до уваги можливість людської помилки, проголошує тільки розбіжності 3-ох або більше голосів.

Група ч. 1, яка обчисляла 150 бальотів, складалася із пп. Миколи Бобечка, Богдана Геврика і Миколи Сенчишака. Перелік виявив слідуючі розбіжності з первісним обліком:

На головних радних	Перв. обл.	Перелік
Текля Мороз	71	57
Анатолій Дорошенко	45	71
Дмитро Попадинець	48	55

Група ч. 2, яка обчисляла 150 бальотів, складалася із: Олександра Соколишина, Омеляна Граба і Павла Бабяка. Перелік виявив слідуючі розбіжності з первісним обліком:

Екзекутивний Комітет	Перв. облік	Перелік
Йосип Лисогір	64	67
Ярослав Падох	66	60
Сен. Павло Юзик	106	103
Марія Душник	82	79
На головних контролерів		
Богдан Гнатюк	[illegible]	66
На головних радних		
Мирослав Кальба	75	60
Анна Чопик	63	66
Мирон Куропась	65	74
Володимир Запаранюк	57	54
Тарас Шпікула	48	51
Анатолій Дорошенко	62	65
Дмитро Попадинець	38	41
Євген Іванців	55	51

Для протоколу слід ствердити, що на 14 бальотах цієї групи прізвище Йосипа Лисогора було скреслене чорнилом іншого кольору та в спосіб відмінний від цього, що його вживала голосуюча особа. Всі присутні особи під час переліку були однозгідні в цьому. Цих голосів не додано до загального числа голосів відданих на п. Лисогора, бо це не визначало, ані не змінювало його вибору.

Група ч. 3, яка обчисляла решту бальотів, складалася із: пп. Ярослава Карп'яка, Василя Шарана і Павла Дубаса. Перелік виявив слідуючі розбіжності з первісним обліком:

Екзекутивний Комітет	Первісний облік	Перелік
Ярослав Падох	60	57
Іван Телюк	78	64
Павло Юзик	98	90
Марія Душник	91	80
Гелен Олек	48	54
Степан Гавриш	91	83
На головних контролерів		
Іван Винник	90	80
Іван Геврик	92	97
Іван Скальчук	70	65
Іван Ващук	71	65
Богдан Гнатюк	53	64
о. Степан Біляк	51	59
Михайло Данилюк	27	53
Петро Ґадек	19	26
Атанас Кобрин	10	19
Іван Івасюк	12	15
На головних радних	Первісний облік	Перелік
Богдан Футей	82	79
Василь Дідюк	85	79
Тарас Шмаґала	63	69
Мирослав Кальба	70	62
Анна Чопик	45	57
Текля Мороз	73	60
Володимир Запаранюк	66	62
Лев Боднар	61	47
Андрій Джула	38	51
Микола Хоманчук	51	47
Михайло Снігурович	58	55
Тарас Шпікула	48	58
Іван Одежинський	44	47
Анатолій Дорошенко	52	65
Дмитро Попадинець	43	46
Євген Іванців	53	46
Леонард Луценко	31	38
Василь Оріховський	33	46
Мирон Сірий	42	30
Іванна Іванчук	22	35
Андрій Забродський	47	34

Президія Конвенції відмічує, що ця група закінчила свою працю під час Конвенції на приблизно півтора години раніше, як інші групи, а один з її членів з гордістю проголосив, що ця група знайшла новий спосіб обліку.

Вмісяці липні 1974 р., предсідник Конвенції, згідно з обов'язками, наложеними конвенційними делеґатами на Президію та згідно із статутом Українського Народного Союзу, старався знайти причину цих обставин, виславши до кожного члена Виборчої Комісії запитник відносно процедури якою користувалася кожна з трьох груп та відносно правильного поступування кожним із членів Виборчої Комісії.

На всіх 11 членів Виборчої Комісії тільки пп. Бобечко, Геврик і Граб уважали за відповідне відповісти. Їхні відповіді були належно розглянені Президією Конвенції і ми цією дорогою висловлюємо нашу подяку цим трьом деделеґатам за їхні завваги та численні пропозиції відносно виборчих процедур на будуче.

Президія Конвенції вважає, що неправильний облік голосів не можна приписати жадному із поодиноких членівВиборчої Комісії, помилок могли допуститися ці члени рахуючих груп, які відчитували бальоти, або й ті, які записували голоси, що ускладнював ще й той факт, що поодинокі особи чергувалися в поодиноких функціях обліку.

Президія Конвенції рекомендує, щоб на майбутніх Конвенціях були застосовані точно означені методи (на письмі) праці Виборчої Комісії, включно з машинами для голосування. Минулий досвід піддержує це твердження.

Президія Конвенції, не маючи ані каральних, ані слідчих повновластей над членами і делеґатами уважає, що вона в межах своїх спроможностей якнайкраще виконала свої зобов'язання перед делеґатами і членством та уважає цю справу за закриту, хіба що одержала б додаткові докази, які давали б підставу до більш конкретних заходів.

ЗА ПРЕЗИДІЮ КОНВЕНЦІЇ

Іван О. Флис — голова
Михайло Снігурович — заст. голови
Іван Скочиляс — секр. української мови
Андрій Забродський — секр. англійської мови

Повний текст цього звіту прочитано 22-го вересня, 1974 р., слідуючим особам:

Іван Винник — гол. контролер
Іван Скальчук — гол. контролер
Богдан Гнатюк — гол. контролер
о. Богдан Смик — голова Виборчої Комісії
Володимир Левенець — секр. Виборчої Комісії

member observing. They alternated their functions during the count. It was verified that Rev. Smyk reported to the convention the exact count that was reported to him by each group from its tally sheets. The conclusion was reached that errors had to occur either in the calling or in the tallying of the votes cast.

On Sunday, June 2, 1974, Messrs. Flis, Skoczylas, Zabrodsky, Bobeczko and Lewenetz performed a total recount of votes cast for all of the members of the Supreme Assembly in a manner more fully set forth hereinafter.

The sealed package of ballots was again produced and all present agreed that it was in the same condition as when same was placed in the custody of the convention chairman the evening before. The package was opened and the contents, still divided into three groups, were laid on the couch in everyone's view.

Messers. Bobeczko and Lewenetz then began the count of votes cast for members of the Executive Board, then for Supreme Controllers and last performed a verification of the recount of June 1, 1974 for Supreme Advisors. Each group was counted separately and the totals were read to the convention chairman who ran a tally sheet to enable immediate comparison of the original votes reported and the result of the recount. Where differences were noted, the subject group of ballots were handed over to Messrs. Skoczylas and Zabrodsky who verified the recount figure. The members of the elections committee stood over the secretaries of the presidium when such verification took place and made no objection to the final recount figure confirmed by Messrs. Skoczylas and Zabrodsky.

The recount sheets upon which the new tally was made with the figures originally reported at the convention were signed by all present indicating their unreserved concensus that the recount figures were true and correct to their best knowledge and belief. The ballots were again packaged, sealed and the members present signed their names across such tapes. The package of ballots remains in the custody of the convention chairman and will be produced for any lawful purpose to any competent body or authority having jurisdiction.

At approximately 8:30 p.m. on June 2, 1974, a telephone call was made to Rev. Smyk to determine if he was on his way to Soyuzivka. He was found at home. In a conversation with the convention chairman Rev. Smyk learned of the outcome of the recount and expressed dismay at the vast differences encountered. He agreed that his name be included in the report to be issued and to sign the tally sheet when same was forwarded to him. This Rev. Smyk has not done to this date, although a xerox copy of the tally sheet was mailed to him for signature in due course.

The results of the recount were on June 5 and 8, 1974, duly reported in Svoboda, both in English and Ukrainian, showing the final results as hereinafter set forth, which report is hereby confirmed and ratified by the presidium:

FOR PRESIDENT:	Total Votes Received
Joseph Lesawyer	220
Jaroslaw Padoch	180
John Kravcisin	6
FOR VICE-PRESIDENT:	
John O. Flis	248
John Teluk	176
FOR DIRECTOR FOR CANADA:	
Senator Paul Yuzyk	301
Bohdan Zorych	128
FOR VICE-PRESIDENTESS:	
Mary Dushnyck	242
Helen Olek	192
FOR SUPREME ORGANIZER:	
Stefan Hawrysz	259
Roman Tatarskyj	175
FOR CONTROLLERS:	
Iwan Wynnyk	250
John Hewryk	284
Ivan Skalczuk	202
Iwan Waszczuk	205
Bohdan Hnatiuk	219
Fr. Stephen Bilak	191
Michael Danyluk	156
Peter Gadek	104
Atanas Kobryn	62
John Evasiuk	52
Nicholas Laba	24
FOR SUPREME ADVISORS:	Total Votes Received
Bohdan Futey	240
Taras Szmagala	235
Myron Kuropas	233
Anna Haras	231
Wasyl Didiuk	228
Anatoly Doroshenko	201
Anne Chopek	193
Myroslaw Kalba	188
Tekla Moroz	184
Eugene Repeta	171
Walter Zaparaniuk	170
Taras Shpikula	168
Andrew Jula	162
John Odezynsky	156
Eugene Iwanciw	156
Mychajlo Snihurowycz	145
Dmytro Popadynec	142
Wasyl Orichowskyj	139
Lew Bodnar	136
Mykola Chomanczuk	125
Leonard Lucenko	124
Joan M. Evanchuk	101
Andrew Zabrodsky	97
Myron Siry	81

We wish to report that the tie vote for Supreme Advisor received by Messrs. John Odezynsky and Eugene Iwanciw was resolved by said individuals, to wit, Mr. Odezynsky will serve in such capacity during the first two years and Mr. Iwanciw shall serve the last two years as Supreme Advisors.

On September 21 and 22, 1974, the following persons convened at Soyuzivka, in answer to a call issued by the convention chairman, to formulate the subject report.

The following members of the convention presidium were present: John O. Flis, Convention Chairman, Mychajlo Snihurowycz, Vice-Chairman, Andrew Zabrodsky, English Secretary, Iwan Skoczylas, Ukrainian Secretary;

Yurij Hwozdulycz, Vice-Chairman, was not present due to personal reasons and his attendance was excused.

Mr. Mychajlo Snihurowycz, although not having taken part in the recount of votes made on June 1 and 2, had no objection to the issuance of this report and publication thereof, after consideration of all facts presented to him relative thereto.

The convention presidium hereby renders a report of conditions found during the recount for the general information of all members and delegates.

In making the following report, the convention presidium, allowing for human error, will report only differences of 3 or more.

Group 1, counting 150 ballots was composed of Messrs. Nicholas Bobeczko, Bohdan Hewryk and Mykola Senchyshak. The recount revealed the following differences with the original count:

For Advisor:	Original	Recount
Tekla Moroz	71	57
Anatoly Doroshenko	45	71
Dmytro Popadynec	48	55

Group 2, counting 150 ballots, was composed of Dr. Oleksander Sokolyszyn, Omelan Hrab and Dr. Pawlo Babiak. The recount revealed the following differences with the original count:

For Executive Board:	Original	Recount
Joseph Lesawyer	64	67
Jaroslaw Padoch	66	60
Sen. Paul Yuzyk	106	103
Mary Dushnyck	82	79
For Supreme Controllers:		
Bohdan Hnatiuk	69	66
For Supreme Advisors:		
Myroslaw Kalba	75	60
Anna Chopek	63	66
Myron Kuropas	65	74
Walter Zaparaniuk	57	54
Taras Shpikula	48	51
Anatoly Doroshenko	62	65
Dmytro Popadynec	38	41
Eugene Iwanciw	55	51

It must be stated for the record that 14 ballots were found in this group on which the name of Joseph Lesawyer was crossed out with a defferent color pen and in a different manner from that used by the voter. All present at the recount concurred in this. These votes were not added to Mr. Lesawyer's total since his election was not determined nor changed thereby.

Group 3, counting balance of ballots, was composed of Messrs. Yaroslaw Karpiak, Wasyl Sharan and Pawlo Dubas. The recount revealed the following differences with the original count:

For Executive Board:	Original	Recount
Jaroslaw Padoch	60	57
John Teluk	78	64
Paul Yuzyk	98	90
Mary Dushnyck	91	80
Helen Olek	48	54
Stefan Hawrysz	91	83
For Supreme Controllers:		
Iwan Wynnyk	90	80
John Hewryk	92	97
Ivan Skalczuk	70	65
Iwan Waszczuk	71	65
Bohdan Hnatiuk	53	64
Rev. Stephen Bilak	51	59
Michael Danyluk	27	53
Peter Gadek	19	26
Atanas Kobryn	10	19
John Evasiuk	12	15
For Supreme Advisors:		
Bohdan Futey	82	79
Wasyl Didiuk	85	79
Taras Szmagala	63	69
Myroslaw Kalba	70	62
Anna Chopek	45	57
Tekla Moroz	73	60
Walter Zaparaniuk	66	62
Lew Bodnar	61	47
Andrew Jula	38	51
Mykola Chomanczuk	51	47
Mychajlo Snihurowycz	58	55
Taras Shpikula	48	58
John Odezynsky	44	47
Anatoly Doroshenko	52	65
Dmytro Popadynec	43	46
Eugene Iwanciw	53	46
Leonard Lucenko	31	38
Wasyl Orichowskyj	33	46
Myron Siry	42	30
Joan Evanchuk	22	35
Andrew Zabrodsky	47	34

It has come to the attention of the presidium that this group finished its work at the convention approximately 1½ hours before the other groups concluded their count and one member proudly announced that they had found a new method of counting.

In the month of July 1974, the convention chairman, in accordance with the responsibility placed upon the convention presidium by the convention delegates and the by-laws of the Ukrainian National Association, attempted to determine the causes of the conditions found by mailing to each member of the elections committee a questionnaire bearing upon the procedure practiced by each of the 3 groups of counters at the convention and upon observations of propriety by each member of the elections committee.

Out of the 11 members of the elections committee, only Messrs. Bobeczko, Hewryk and Hrab saw fit to answer. Their answers were duly considered by the convention presidium and we hereby extend our thanks and appreciation to these three delegates for their comments and for the many constructive suggestions given by them for elections procedures in the future.

The convention presidium is of the opinion that the miscount can not be attributed to any particular member of the elections committee. The errors could have been committed by the members of the counting group who read the ballots aloud or by the members who were doing the tallying, which was further complicated by the fact that individuals alternated at the performance of the various functions of the count.

The convention presidium strongly recommends that definite and strict written procedure be adopted for the operation and conduct of the elections committee at future conventions, including the use of voting machines. Past experience supports this contention.

The convention presidium not having any punitive or investigatory power over members or delegates, considers its responsibility toward the delegates and membership at large as discharged to the best of its ability, and considers this matter concluded until such time as additional evidence is received by this presidium upon which it may act more positively.

FOR THE CONVENTION PRESIDIUM:

JOHN O. FLIS — Chairman
MYCHAJLO SNIHUROWYCZ — Vice-Chairman
IWAN SKOCZYLAS — Ukrainian Secretary
ANDREW ZABRODSKY — English Secretary

The full text of this report was on September 22, 1974, read to:

IWAN WYNNYK — Supreme Controller
IVAN SKALCZUK — Supreme Controller
BOHDAN HNATIUK — Supreme Controller
Rev. BOHDAN SMYK — Chairman, Elections Committee
WOLODYMYR LEWENETZ — Secretary of Elections Committee

ЮВІЛЕЙНИЙ КОНВЕНЦІЙНИЙ БЕНКЕТ

Ювілейний конвенційний бенкет відбувся увечорі 23 травня у бальовій залі Маріотт готелю. Бенкет відкрив голова місцевого Коневнційного Комітету і почесний член Головного Уряду Українського Народного Союзу д-р Володимир Ґалан, привітавши численно зібраних представників організацій і гостей. Після того дальше ведення бенкету перебрав предсідник Конвенції д-р Іван Флис, який попросив Владику Василя Лостена провести молитву. Центральною точкою бенкету була промова сенатора Вільяма Брока, голови Крайового Републіканського Сенатського Комітету, якого представив Тарас Шмаґала. У своїй промові Брок підкреслив осяги Українського Народного Союзу в ЗСА, а також його вклад у справу активної допомоги українському народові в Україні. Досягнення Українського Народного Союзу є важливим чинником на шляху розбудови суспільно-громадського і культурного життя у цій країні, основи розвитку і сили нашого вільного суспільства. Сенатор Брок остеріг перед надмірними надіями на політику т. зв. відпруження, кажучи, що розвиток подій у світі, а зокрема на справу американсько-совєтських взаємин ми „повинні дивитися відкритими очима". Американці не сміють забувати того, що сталося в країнах Східньої Европи, „ми не сміємо забути Чехо-Словаччини, Угорщини, мільйонів українців, які загинули з рук Сталіна за те тільки, що хотіли бути „вільними". Підставою сили ЗСА є свобода, в умовах якої живе населення цієї країни, але „ми є свобідні, бо ми є сильні. Без сили оборонити себе не оборонимо і не зможемо зберегти нашої свободи". За словами промовця, Америка має окрему місію і відповідальність перед історією, як оборонець свободи і що це не можна забувати. Більше того, ЗСА повинні згідно зі своєю традицією давати активну допомогу всім тим, свобода яких є загрожена, в тому поневоленим націям, з яких однією є Україна. Український народ бореться за свої права і виразниками цієї боротьби, говорив сенатор Брок, є такі люди як Валентин Мороз і Леонід Плющ, яких провиною було тільки це, що вони виступили в обороні людських прав. Українська нація — „найбільша неросійська нація в СССР має право на національне самовизначення".

Сенатор Вільям Брок

На бенкеті делеґатів на 28-му Конвенцію вітали: Микола Плав'юк, заступник президента Секретаріяту СКВУ, о. шамбелян Мирослав Харина — від УККА та „Провидіння", а від Українського Робітничого Союзу його голова інж. Іван Олексин.

Під кінець бенкету відбулася мистецька програма у виконанні хорового ансамблю „Соловейки" з Філядельфії, Філядельфійського чоловічого хору „Прометей" під управою Михайла Длябоги, солістки Наталки Лазірко з Балетної школи Роми Прийми Богачевської та фелейтоніста Івана Керницького-Ікера. Цією частиною бенкету проводив Степан Гавриш, який познайомив присутніх з представниками організацій. Бенкет закінчив молитвою Владика Марко. Після бенкету відомий наш кінорежисер Ярослав Кулинич висвітлив фільм „Від Кутка до Хмаросягу" в показом дотеперішніх і нових приміщень Українського Народного Союзу і „Свободи", а також фільм з відкриття тих приміщень, що відбулося точно у 80-річчя від дня заснування Українського Народного Союзю 22 лютого ц. р.

"We Are Free Because We Are Strong"

(Remarks of Sen. William Brock at the UNA Convention Banquet in Philadelphia, Pa., Thursday, May 23, 1974).

200 years ago a group much smaller than this met in this very city to begin a new nation. I find it particularly fitting that you have chosen Philadelphia for your Convention on this the 80th anniversary of the Ukrainian National Association. For you, like those two centuries ago, gather together to extend the freedom of mankind. That too has been the central purpose of these United States and because of this freedom, we have been blessed above all men and all nations. The beacon of the Statue of Liberty has lit a candle in the hearts of men throughout the entire world. Should we lose our dedication to this objective, we would lose the very reason for our existence.

Yet that cause is in question today, not only in this country but throughout the world. And, that's what I'd like to talk just briefly with you about tonight. Throughout the 50 States there is growing frustration with the leadership of our public and private institutions. Many of our churches are rocked by wave after wave of dissent and dissension. Too many of our schools maintain rder only by the presence of uniformed policemen patrolling the halls. American free enterprise, both large and small, is under its most sustained attack since its very inception. To cap it all, our Government is stunned by the prospect of possible impeachment proceedings against the highest officer in the land.

We gain little solace from watching the evening news of events around the rest of the world. As many of you here tonight are all too aware, even in Canada our friends are in the midst of staging new elections after the fall of the Government. England and Australia have just completed the same process. In Germany, Chancellor Willy Brandt has resigned, in Portugal we have a new regime. The middle East remains a tinder-box and the war in Southeast Asia continues to extinguish the lives of thousands of young men.

Our whole set of values, our whole heritage is being challenged by forces both domestic and international. In the face of such an onslaught of news and events, it's easy to understand why some would face each new morning with a growing sense of pessimism. I wonder if it isn't time to quit being so negative.

Are we so much less than our Fathers that we can no longer carry the flag of freedom? Has something gone out of the basic character of man? Do Americans no longer care? I don't think so.

Of course, we have problems today, but can I honestly compare those problems with those faced by my greatgrandfather, who less than 100 years ago left his native Switzerland as an orphan and worked his passage to the United States to seek his own opportunity and his own freedom? He had no parents and no family, but he had something perhaps even more important—he had an enormous and enduring faith in his Creator, in this country, and in himself. It is that same faith which gave you and your forefathers the strength of character to endure the unendurable and join together in forging this new land. That strength is still there.

Look ate the programs of your own group, the Paulus Hook housing project for moderate and low income families, your insurance, cultural, educational, and community programs, your assistance to those of your brothers and sisters who still must endure Communist oppression, your Ukrainian studies program. These and many others contribute not only to the Ukrainian community, here and abroad, but to your fellowman of whatever origin.

Like you, people throughout this land are sharing, saving, and building for their children and their community. They're doing the little things which don't make network television, but which mean so much to the continuation of our free society. For the roots of our freedom and the continuation of its vitality lie in the home, the church and the community.

To the extent that our families and our faith are strong, so too will be our commitment to freedom. That's why today we need more than anything else a restoration of faith, faith in ourselves and in our country, and in our principles. With that we must rededicate ourselves to the cause of human dignity throughout the world. As someone once said, the man who doesn't stand for something will fall for anything.

This nation has always stood for freedom. It must do so not only in a passive sense, but it must actively seek to expand the cause of freedom wherever it is lacking.

Let me raise one small warning flag at this point. The word "detente" has become very popular in these past very recent years. Nobody wants peace more than I do, but let me urge that we approach the possibility of detente with our eyes wide open. I'm afraid too many of our fellow citizens, weary of the burden posed by being the leader of the free world, view detente as an opportunity to withdraw into isolation and depend upon the assurances of the leaders of the Soviet Union, that they will do us no harm.

If you were to be awakened by a prowler one night and went outside, leaving your wife and children asleep, to find someone with a gun exploring ways and means of getting into your home, would you suggest to him that you live in peaceful coexistence? Apparently some would, or at least that's the way we're responding to the Soviet Union these days. Has the leopard changed his spots, are our memories so short that we forget Czecho-Slovakia, Hungary, or the millions of Ukrainians who died at the hands of Stalin simply because they sought to be free.

Do you think for one minute that the Russians would negotiate at all if they were in a position to tell us what to do? No, they negotiate with us not because we are weak, but because we are strong. They fear us not because we live under force, but because we are free. We must never let this nation be seduced into reducing its military strength in exchange for some hoped-for smile from a Communist leader.

Let us remember that we are strong because we are free, but we are also free because we are strong. Without the strength to defend ourselves, we cannot maitain our freedom. And, that strength extends beyond pure military might, we must be equally strong in our principles.

It's time, my friends, to stand once again on those principles which have guided us for these 200 years. To the exteent that any human being, wherever he exists in the world, is not free, to that extent our own freedom is in jeopardy. It is time for us to insist that this nation stand up for those who have been deprived of their basic human rights, in the captive nations, in Ukraine and anywhere else in the world where man is burdened by the yoke of oppression.

The Soviet Union now seeks the trade and the technology of this nation. Have we not the right and the responsibility to seek something in return? Let us ask for the release of those thousands typified by two remarkable young men, Valentyn Moroz and Leonid Pliushch, whose only crime lay in speaking out for human rights. Let us say to the Russian leaders Ukraine is the largest non-Russian nation in the USSR—should not they be given the right of national self-determination?

If we do not, then will not our silence allow the products of freedom to be used as tools of oppression?

We are the most blessed people in the history of all mankind, because we are free. Let us not forget the source of those blessings. We have been handed the torch of freedom. We must not only hand it down to our childrei. but use it to light other torches wherever darkness and oppression exist. That is the cause tc which you are committed, and thate is why I am privileged to oe a part of your meeting, and to express my pride in your work, your heritage, and your courage this night.

УКРАЇНСЬКА ЗАМОРСЬКА ТВЕРДИНЯ

Це вже так водиться, що після таких великих зібрань, як ними є кожночасні конвенції Українського Народного Союзу із вибором його проводу на дальших чотири роки, першим запитом є: хто виграв?

Після останньої 28-ої Конвенції, яка відбулася минулого тижня у Філядельфії, на цей запит можна в найглибшому переконанні відповісти: виграв Український Народний Союз! Це відноситься однаково, як до новообраного проводу, так і до рішень і ухвал та самої концепції.

Конвенції такої великої і заможної та впливової установи, як нею є Український Народний Союз, цілком природно викликають максимальне зацікавлення дослівно „всіх і вся", не тільки десяток тисяч членства цієї організації, але і всієї нашої громади, як і наших однаково приятелів, так і ворогів. І вже на деякий час перед конвенцією ведуться всілякі акції і кампанії, говориться про „перебрання" УНСоюзу одним чи другим угрупуванням, про зміни в проводі і подібне.

Остання Конвенція своїм перебігом, своїми рішеннями і своїм вислідом наявно доказала, що Український Народний Союз не тільки називають українською заморською твердинею, але що він таки справді нею є. Ця його непорушність твердині проявлялася у замітному консерватизмі його основних настанов з одного боку, як і в сміливості та практичних заходах іти з духом часу в його структурі, активностях і починах. Ця його непорушність чи не найбільше була видна в настанові делеґатів. Очевидно, що під час Конвенції та нарад схрещувались всілякі впливи, було багато намагань творити „бльоки" тощо, але під час нарад кожний міг переконатись в двох засадничих і рішальних в таких випадках істинах: в дебатах домінували і перемагали — можна б скаазти — виключно союзові і загальногромадські арґументи, а в голосуваннях і виборах більшість делеґатів керувалися своїм власним розумом і своїм власним сумлінням. Практика і життя вже бо доказали, що з якого середовища союзові діячі не походили б, вони раніше чи пізніше стають у першу чергу власне союзовцями, справжніми „союзовими патріотами". Ів цьому чи не найбільша сила, стабільність та ґарантії великого майбутнього не тільки цієї нашої справжньої українсьої заморської твердині ,але й нашої громади та її розвитку в постійному духово-культурному єднанні із своєю безталанною батьківщиною — Україною. (Редакційна у „Свободі", 30-го травня 1974).

РІЗНИЦІ В ЄДИНОМУ ФРОНТІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ціоналістичні мотивації", тобто не заперечуючи їх, але використовуючи для загального добра?

Дуже гаряче і зовсім правильно заперечує А. Сахаров твердження А. Солженіцина про непристосованість демократії для Росії, який каже: „Може на проглядне майбутнє, чи ми цього хочемо, чи ні . . . Росії призначений однаково авторитарний лад". Бо ж, каже Солженіцин, „тисячу літ жила Росія з авторитарним ладом і на початок 20 століття ще достатньо зберегла і фізичне і духове здоров'я народу". В цих словах А. Солженіцина відбивається його патріярхальність, консерватизм і глибоке прив'язання до землі батьків та її минулого, нарешті майже містична любов до того всього, чим жив нарід протягом довгих століть. Одначе, він тут зовсім не бере під увагу, що в добі побудови нового світового ладу, ладу вільних і рівних націй - держав, в якому зовнішня суверенність кожного народу виключає заперечення з боку хоч якої великої чужої сили, консеквентно мусить прийти до такої самої повної внутрішньої суверенности народу, яка, проте, може виявитися тільки в тих чи інших демократичних формах.

Зрештою сам А. Солженіцин попадає в конфлікт з цим своїм твердженням, коли говорить про „єдино сприятливий для кожної країни демократичний шлях розвитку . . . лише в демократичних умовах може вироблятися народний характер ..." При чому „народний характер" слід розуміти, як духово-моральну й обичаєву цілість, що обіймає всі верстви народу, а не лише деякі, як було тоді, коли деякі прошарки народу (шляхта, заможні купці, військова старшина) творили „народний характер", а соціяльні „низи" були пасивною глиною в їхніх руках. Як це, між іншим, є сьогодні в СССР, де привладна партія і її членство силою узурпують собі право формувати власну цей „народний характер" проти волі десятків мільйонів.

Накінець А. Сахаров висловлюється проти віри А. Солженіцина, що „православіє врятує російський нарід", та проти його російського націоналізму. Про російське православ'я можна сказати, що воно тільки тоді причиниться до „врятування російського народу", коли перестане бути інструментом у руках комуністичної партії і большевицького режиму, коли ж ідеться про „націоналізм Солженіцина", то його творча роля й життєве майбутнє повністю залежать від того, чи Солженіцин послідовно й без будь-яких „оговорок" визнає його універсальний характер, тобто визнає за всіма народами незаперечне й невідхильне право на повну суверенність, що може бути здійсненою тільки у власній державі.

МАЙНО КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ В ЗСА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

1,2 мільйона, та члени Ордену Лицарів Мальти. Вступ до лицарів Мальти виносить $5,000. Автор цієї праці подає кілька десятків католицьких родин - мільйонерів, які своїми постійними дотаціями допомагають Католицькій Церкві, університетам, монашим чинам і т. д. Згадуючи про родину Кеннеді, Белло наводить коротку історію, як покійний Джозеф Кеннеді дійшов до мільйонового мастку. Він припускає, що майно родини Кеннеді доходить до $500 мільйонів.

Зібрані гроші з різних джерел йдуть на утримання 18,000 парохіяльних шкіл, на піддержку численних місій тут й закордоном, на вдержання понад 785 шпиталів, 420 притулків для старців й майже 240 сиротинців і ведення майже 13,000 інших шкіл. Белло каже, що „це є та остання операція, яка пожирає сьогодні майже останні центи церкви, для освіти є велика й далеко більша рубрика в бюджеті кожної дієцезії. Не цивлячись на те, де я не подорожував в Америці, я зустрічався з цими проблеємами" (ст. 197). Тому невідрадному явищу він дає пояснення, що, мовляв, сердня кляса американців, яка допомагала як церкві, так і школам, еміґрує з міст, а їх місця займають негри, порторіканці й кубинці, які є убогими.

Коли кардинал Спелман перебрав нюйоркську архидієцезію, то він застав недобір-заборгованість $28 мільйонів. В короткому часі він зумів сплатити борг і розбудувати архидієцезію, яка є сьогодні найбагатшою з усіх. Автор згадує про анекдот, який вийшов з Риму, мовляв, Спелман прийшов до св. Петра й мав подати факти, які говорили б про його діла, то він відповів св. Петрові, що уважає себе за скромного священика, парохія якого мала 2 мільйони душ. Св. Петро почав шукати картотеку Спелмана, але під такою рубрикою він його не знайшов. Занепокоєний Спелман почав оповідати, що він друкував молитовники, поеми, ба навіть новелі. Знову св. Петро і тим разом не знайшов такого прізвища, мовляв, така особа не зареєстрована в небі. Врешті св. Петро запитав кардинала Спелмана, чи він часом не робив чогось такого, що зацікавило б й притягнуло їхню увагу в небі. Кардинал сказав, що він також побудував 55 церков і 200 шкіл, шпиталів, домів для старців і багато інших харитативних заведень. Св. Петро за третім разом повернувся із усмішкою, покликавши Спелмана і перепрошуючи його, кажучи — „Ми мали вас під „Ріл Естейт" (стор. 140).

Белло згадує, що кардинал Спелман був заприязнений із президентом південного В'єтнаму Нго Д'ємом, якому в 1954-му році під час Різдвяних свят Спелман особисто вручив від „Кетолік Реліф" чек на $100 тисяч. Він твердить, що Спелман мав вплив і переконував президентів Айзенгавера й Джонсона, щоб американці встряли й вели війну з північним В'єтнамом (стор. 160). Що Спелман був до останньої хвилини свого життя ворогом комунізму, в цьому має автор рацію, але годі погодитися з Беллом, мовляв, обидва президенти ЗСА слухали порад кардинала Спелмана у воєнних справах.

Про кардинала Кушінґа з Бостону читаємо, що на протязі свого 25-річного урядування він зумів зібрати 350 мільйонів долярів, тобто $37,000 денно, отже приблизно $25 щохвилини (стор. 148). Він мав дійсно дар до збіркової акції.

У ЗСА виходить приблизно 150 католицьких тижневиків, майже 410 католицьких журналів. Разом вони мають приблизно 28 мільйонів читачів.

„Ди Нешенел Кетолік Велфар Конференс", яка має апарат з понад 200 працівників, очолює 220 зорганізованих єпископів. Її осідок на Масачузетс евеню, недалеко Білого Дому є центральним живчиком американського католицизму.

Із 124-ох семінарій в ЗСА, тільки одна підлягає безпосередньо під заряд Апостольської столиці в Римі.

Канада, що займає простором 3.8 міл. кв. миль з населення 20,772,000, має 9.9 мільйона, або 48% населення католиків. В Канаді є 63 дієцезій, з яких 17 архидієцезій. В ЗСА є 29 архидієцезій.

ЗСА не мають дипломатичного зв'язку з Ватиканом, але обопільно втримують приятельські стосунки. Папа не назначує до ЗСА нунція - амбасадора, тільки апостольського делеґата; завданням якого є наглядати за станом Католицької Церкви на тутешньому терені. Цей пост започатковано за Папи Лева XIII в 1893 році.

Белло закінчує свою працю інформаціями про Ватикан, кажучи, що Ватикан інвестував великі суми грошей в різні італійські фірми, він контролює деякі банки і італійські підприємства. Ватикан є власником свого банку, як також інвестував $2 мільярди у цінні папери на Волл Стріті в Ню Йорку. Утримання Базиліки св. Петра й площі св. Петра коштує біля $2,000. „Платні" Ватикану річно виносять $8 мільйонів, а сам Папа має оперативних видатків до $30 мільйонів річно (стор. 223) Загальна вартість майна Католицької Церкви в ЗСА обраховується на 80 мільярдів.

ПОСТАНОВИ

2-го З'їзду колишнього українського Вояцтва, що відбувся в днях 12 і 13 жовтня 1974 р. у Філядельфії, Па., з нагоди 60-тиріччя збройного виступу Українських Січових Стрільців

1. Доцінюючи важливу ролю Українських Церков в житті українського народу, кол. українські вояки передають щирий поклін Владикам наших Церков під проводом Їх Блаженства Кир Иосифа, Первоієрарха УКЦеркви, Блаженнішого Митрополита Мстислава, Первоієрарха УАПЦеркви, Проводові Української Євангельсько-Баптистської Церкви, та висловлюють надію, що наші Церкви у своїй службі Богові й народові будуть і надалі протидіяти денаціоналізаційним процесам, базуючись на світлих традиціях свого минулого в Україні. До запевнення успішности в своїй праці, наші Церкви повинні завершити свою організаційну структуру у формі Патріярхатів.

2. 2-й З'їзд кол. Українського Вояцтва поза Україною пересилає глибокий поклін всьому народові на рідних землях із запевненням, що кол. українські вояки завжди духом найтісніше пов'язані з українською нацією та свідомі тих страшних терпінь, що їх переживає Україна під час московсько-большевицької окупації. З'їзд зокрема найсердечніше здоровить вже не численних своїх побратимів, які перейшовши почерез різні большевицькі „чистки", животіють під червоним режимом.

3. 2-ий З'їзд кол. Українського Вояцтва, який відбувається у ювілейному році двох історичних подій, — 60-тиріччя збройного виступу Українських Січових Стрільців і 30-тиріччя боїв І-ої Української Дивізії УНА під Бродами, в глибокій пошані поклоняється тіням усіх поляглих і померлих за волю України, на бойовищах, чи в наслідок штучного, спричиненого ворогом, голоду в Україні, чи були розстріляні або закатовані по тюрмах і в концтаборах.

3. В. 60-тиріччя відродження новітнього українського війська кол. українські вояки пересилають вислови пошани Державному Центрові УНР в екзилі, без уваги на те, які середовища в ньому заступлені, як символові української державної традиції.

4. 2-ий З'їзд гостро таврує русифікаційну політику Москви, особливо фізичне винищування провідної української інтелігенції і запроторювання кращих синів України у тюрми, концтабори і божевільні. Ця політика є продовженням імперіялістичної агресії, яку Москва повела була проти Української Народної Республіки вже при кінці 1917 року. Кол. українські вояки вважають, що московсько-українська війна продовжується, хоч іншими методами, і висловлюють свій подив відважним одиницям, символом яких сьогодні став Валентин Мороз, які коштом свого здоров'я і життя виступають в обороні народних прав.

5. В сучасній невимовно важкій ситуації всі українці у вільному світі повинні становити з'єднану сильну зорганізовану спільноту, одностайну своїми самостійницькими ідеалами і своїм прямуванням до їх здійснення. Тому кол. українські вояки закликають усі українські політичні партії, середовища і групи припинити міжпартійні і міжгрупові суперечки і звернути більшу увагу на трагедію, що її переживає сьогодні український нарід. Українські ветерани, члени різних політичних середовищ, повинні вжити в цьому напрямі своїх впливів і дати приклад усій українській спільноті.

6. 2-ий З'їзд кол. Українського Вояцтва закликає все українське громадянство до непослабленої чуйности супроти намагань Москви послабити вільне українство своїми інтриґами і провокаціями, що їх мета — сіяти зеерна незгоди. Українські ветерани перестерігають вільну громаду у світі, щоби вона не давала зловити себе на ґачок облудних фраз, і щоб вона завжди уміла чітко відрізняти український нарід від накиненого йому ворожаго режиму. Українські ветерани закликають українських громадян, щоб вони в усіх ситуаціях зберігали у своїй поведінці національну й особисту гідність і не давали причин ворогові глумитися над українськими людьми та вкористовувати їх для своїх облудних цілей.

7. Маючи на увазі потребу морального й організаційного скріплення вільної української спільноти та постійного маніфестування свого самостійницького становища, З'їзд заявляє готовість підтримати СКВУ, висловлюючи при цьому надію, що СКВУ буде у майбутньому пильніше прислухатися до бажань наших центральних ветеранських організацій.

Від наукового фонду УААУП

Дирекція Наукового Фонду Українсько Американської Асоціяції Університетських Професорів висловлює щиру подяку братнім організаціям (по азбуці) „Провидінню", Українському Народному Союзові і Українському Робітничому Союзові за пожертви на Науковий Фонд. Зокрема приємно нам опублікувати листа п. Івана Олексина, Голови Українського Робітничого Союзу:

„В залученні пересилаємо Вам скромний, але щирий даток на Ваш Науковий Фонд. Ми не сумніваємося, що Науковий Фонд українській громаді конечно потрібний і що він стане ефективним засобом для підбудування українських національних аспірацій науковими працями. Український Робітничий Союз бажає Вам багато успіхів у зачатій праці для добра не тільки української громади, але цілого українського народу. Ми також будемо закликати до моральної та матеріяльної підтримки Наукового Фонду всіх членів нашого союзу".

Хочемо теж подати до відома абітурієнтів гімназій і коледжів та їхніх родичів, що вони можуть отримати безплатно брошуру, виготовлену проф. М. Мельником з Університету Кент Стейт п.н.

ЩО І ДЕ СТУДІЮВАТИ?

У брошурі є поради, інформації і методи про те, як вибрати професію і коледж чи університет. Є там теж інформації про студії медицини закордоном і таблиці з платнями професорів та вислідами іспитів ЕсЕйТі та ЕйСіТі.

Щоб дістати брошуру, просимо вислати нам 25 центів на кошти висилки та заадресовану до себе коверту величини 9 на 12 інчів із значком на 24 центи та написом Прінтед маттер.

При цій нагоді хочемо звернутись до прихильників Наукового Фонду з проханням про пожертви на Науковий Фонд. Пожертви ті будуть інвестовані і тільки доходи з інвестицій будуть іти на працю Наукового Фонду.

Хочемо підкреслити, що Науковий Фонд збудований на взір найбільш модерних і поширених того роду інституцій в Америці. Перешліть нам свою допомогу. Ми маємо можливості зробити багато корисних речей і для української громади, і для українських національних аспірацій. Нам треба тільки більше засобів для тієї праці.

Research Endowment of UA-AUP
P.O. Box 491
Ndeo, Ohio 44240

Враження із гостювання в Гарварді

Мій дводенний побут в українському Гарварді належить до найкращих хвилин мойого життя. На запрошення дирекції Українського Наукового Інституту Гарвардського університету я поїхала туди якраз в час, як там відбувались українознавчі програми в рамках Літньої Школи. Моє завдання було познайомити студентів — учасників українознавчих курсів з нашим народнім мистецтвом.

Спочатку я розповіла студентам про писанку, її історію, легенди, повір'я і ролю серед нашого народу. Показала техніку писання писанок, яку хлопці і дівчата старались собі засвоїти.

Друга моя доповідь розглядала стилі українських вишивок і при тому я показала багато їхніх зразків. Познайомила учасників з технікою виготовлювання герданів, зокрема лемківської селянки, яка є найбільш відома і якою часто користується в ужитковому мистецтві.

Також демонструвала як прикрашувати свічки в українському стилі. Курсанти виказували зацікавлення нашим народнім мистецтвом і пильно старались засвоїти собі практично продемонстровані їм способи виконування мистецьких зразків. Використовуючи час побуту, поміж рефератами, я мала змогу почути лекції проф. Асі Гумецької з української літератури, доповідь скульпторки Мирталі Кардиналовської-Бентов, яка, вірю, напевно збагатить ряди наших найкращих мистців.

Коридори і кімнати будинку Інституту прикрашені картинами наших мистців, зразками кераміки і скульптури.

Мені насувається ідея призначення окремої кімнати в тому будинку для впорядкованого розміщення експонатів. Це була б „музейна кімната".

Найбільше враження в будинку робить бібліотека, для якої призначено цілий низ тієї немалої будівлі. Привітний бібліотекар сказав мені, що кількість книжок побільшується швидким темпом завдяки меценатам, які дарують книжки, а то й цілі бібліотечні збірки.

Студенти говорять між собою по українськи, богато з них бездоганною, чистою українською мовою. Декотрі з них це вже третє, а то й четверте покоління тут роджених. Вони забажали пізнати свій нарід, його культуру і історію.

Багато з нас пам'ятає ті часи, як ми, старше покоління, будучи на рідних землях мусіли зносити зневаги від поневолювача, мусіли боронити нашу мову, культуру і саме наше існування як нації. І тепер в Україні люте поневолення. А тут у вільній землі Америки, так легко можна розгортати і хоронити те, що українське. Тому диво, що ще дехто з поміж нас ставиться з байдужістю до Інституції, яка є прецінним нашим здобутком на чужині. Гарвардський Центр Українських Студій — не лише наш високоякісний науковий осередок, це теж відповідне місце для гуртування наших молодих талантів, яких ряд збільшується з року на рік. Український Гарвард — один із кращих засобів для забезпечення українського майбутнього.

Юліянна Білецька

Зимова заготівля — листопадове число „Веселки"

Листопадове число „Веселки" є під знаком приготувань до зимового сезону — діти обтрясають з яблуні пізні яблука, тварини — зайчики, їжачки, вивірки несуть до своїх зимовників горішки, овочі, городину, останні пташки відлітають у вирій (вступна ілюстрація Галини Мазепи й вірш Р. З. „Ми дуже любимо яблучка" з ілюстрацією Мазепи). Передвісником недалекої зими є уривок вірша Лесі Українки „Ще не вдарив мороз..." (з циклу „Осінні співи") з мелодією укладу Василя Сидоренка.

Друга тема — пригадка Листопадового Зриву, панорама Львова (фото) і вірш Р. Завадовича „У свято Листопада". Ідейно лучиться з тією темою розповідь — спомин Марії Харини „Серце, що променіло благодаттю" про митрополита Андрея Шептицького з портретом Слуги Божого й двома фотами (Митрополит між пластунами й відвідини Митрополита в Бразилії). Митрополит Андрей продовжував ідею Листопадового Чину, а його смерть сталася в листопаді. Дальшим ідейним продовженням тієї теми в теперішні часи є „Велетень і струмочок" К. Перелісної (ілюстр. Зенона Онишкевича), казка присвячена Валентинові Морозові й Леонідові Плющеві. Тут авторка в казковий спосіб зображує дітям боротьбу передових представників українського руху спротиву на Рідних Землях. Контрольні питання допоможуть учителям і виховникам використати цю казку в лекційній одиниці, або гутірці.

Помостом поміж пізньою осінню й сезоном зимових свят є сьомий розділ довшого оповідання Миколи Погідного „Мандрівка ляльки Мелі" (ілюстр. Ніни Мриць), в якому розказано, як дівчинка Люба і її лялька Меля готуються до Різдвян. Свят і як Меля отримала нагороду на шкільному конкурсі. Це цікаве оповідання закінчиться в грудневому числі „Веселки".

У двох розділах казки Олександра Лотоцького-Білоусенка „Лисичка Сестричка" автор розказує про нові лисиччині хитрощі (ілюстр. Михайла Михалевича).

В осінню пору Гоца Драла (текст Р. Завадовича — ілюстрації Петра Холодного) й її лісові друзі шукають загубленого гнома Ромтомтома. Все кінчиться щасливо! У безкінечнику „Богдан — Січовий стрілець" (Р. Завадович — П. Холодний) описані змагання в цільному стрілянні з гармати поміж Характерником і генералом.

Кутик юних авторів з Австралії, репродукції картини малого маляра Романа Гошовського („Хлопчик і песик"), рубрика з дитячого життя школярів у Канаді з фотами, загадки й розваги, голоси сторонніх людей про „Веселку, доповнюють це багатюще матеріялами й ілюстраціями листопадове число „Веселки" надруковане пастелевими осінніми кольорами.

В. Б.

ВІДЗНАЧЕНО 30-РІЧЧЯ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

на одну ділянку життя української спільноти за межами України. Так само тематично відмінною була доповідь проф. Йосифа С. Ручека про „Занедбані аспекти слов'ян в американській історіографії". Окремий характер мали доповіді президента Комітету „Радіо Свобода" Говленда Г. Сарджанта, проф. Лева Добрянського з Джорджтавн університету, проф. Антоні Т. Бускарена з ЛеМойн коледжу і проф. Петра Стерча з Дрексел університету. Коли у передполудневій сесії наголос був покладений на внутрішню ситуацію в Україні і актуальні там відносини, то у згаданих доповідях після полудня були заторкнені зовнішньополітичні аспекти української сучасної дійсности. Говленд Г. Сарджант ширше заторкнув питання „Ефекту передач „Радіо Свобода" в Україні", що стосується цілої проблеми пропаґандивної кампанії, зглядно поширювання правдивої інформації, і які це має реальні позитивні наслідки. Проф. Лев Добрянський знову ж насвітлив „техніку" використовування Совєтським Союзом „Торгівлі, як засобу совєтської закордонної політики", пропонуючи, щоб так само на зовнішню торгівлю дивилися і були її готові використати американські бизнесові, політичні та урядові кола.

Позитиви і неґативи „політики відпруження" на міжнародній арені, а зокрема у взаєминах між ЗСА та СССР, насвітлив проф. Антони Г. Бускарен, доповідаючи на тему: „Політика відпруження: хто з неї користає". Подібно як і у випадку зовнішньої торгівлі, так само і у випадку „політики відпруження" в загальному аспекті — маємо справу з двосічною зброєю і зле дістьcя, коли західній світ, в тому й ЗСА, дозволяють цю зброю використовувати проти себе. Проф. Петро Стерчо у своїй доповіді на тему: „Україна та її південно - західні сусіди: Чехо - Словаччина, Румунія, та Мадярщина" заторкнув вже набагато ближчу нам відносно справу наших безпосередніх стосунків з нашими найближчими сусідами.

Пополудневою сесією проводив проф. Микола Богатюк з ЛеМойн коледжу.

БЕНКЕТ

В суботу вечеером у готелі Коммодор відбувся урочистий бенкет, яким проводив президент УККА проф. Лев Добрянський. Бенкет відкрив редактор „Українського Квартальника" д-р В. Душник, молитву провів Владика Василь Лостен з Філядельфії. Серед почесних гостей були: перший головний редактор „Українського Квартальника" проф. д-р Микола Чубатий з дружиною-, амбасадор Джон Дейвіс Лодж з дружиною, Ґай Віґґінс, асистент амбасадора ЗСА до Об'єднаних Націй з дружиною, леді Малколм Доґлес Гемилтон та інші. Головним промовцем на бенкеті був сенатор Павло Юзик, який між іншим заторкнув справу заходів в обороні основних прав людини в Україні на міжнародній арені, зокрема на форумі НАТО. Сен. П. Юзика представив представник УНСоюзу Й. Лисогір.

Центральною точкою вечірньої церемонії було відзначення першого редактора „Українського Квартальника" проф. Миколи Чубатого та приятеля українців і української справи амбасадора Джона Дейвіса Лоджа. Проф. Чубатого представив проф. Лев Добрянський, який розповів про вклад його праці у розбудову „Українського Квартальника". Під оплески присутніх і спів „многоліття" проф. Лев Добрянський вручив проф. М. Чубатому „Шевченківську Грамоту Волі". Дякуючи за високе відзначення, проф. Чубатий поділився з присутніми своїми спогадами про початки „Українського Квартальника".

З черги проф. Лев Добрянський представив амбасадора Джона Лоджа, якому також вручено „Шевченківську Грамоту Волі". Амбасадор Лодж у своєму слові подякував за вибір його для такого відзначення, а одночасно згадав про свою участь у святі відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові в Буенос Айресі в Арґентині, де він тоді був американським амбасадором. Своє слово амбасадор закінчив словами українського національного гимну: „Ще не вмерла Україна".

В мистецькій частині виступав із в'язанкою українських пісень Ансамбль бандуристок ім. Лесі Українки з Бавнд Брук, а також з рецитаціями української поезії в українській і англійській мовах телевізійний і фільмовий та радіовий артист Василь Шуст, з яким присутніх познайомила п-і Марія Душник.

Урочистості відзначування 30-річчя „Українського Квартальника" закінчилися пізно ніччю. На закінчення бенкету молитву провів о. В. Шутик.

В рямках бенкету відзначено також теперішнього редактора „Українського Квартальника" д-ра Володимира Душника, якому проф. Й. Ровчек передав грамоту почесного члена Міжнародного Товариства Суспільних Наук Дельта Тау Каппа. Інформації про англомовний квартальник і його тридцятиріччя передано в Україну радіостанціями „Радіо Свобода" і „Голос Америки". Обидві радіостанції передали інтерв'ю з ред. В. Душником, а „Голос Америки" передав інтев'ю також з одним із доповідачів проф. З. Мельником.

Під час бенкету д-р Вол. Душник представив багатьох репрезентантів крайових і місцевих організацій і установ та членів Ділового Комітету до якого входили і займалися підготовкою відзначення, крім д-ра В. Душника: Марія Душник мгр І. Базарко, д-р Р. Голіят, Іванна Солтис, Леся Гой, Ірина Печко, С. Чума, М. Шашкевич, ред. М. Сосновський, інж. М. Пінковський, Стефанія Букшована, Ю. Ссрант, д-р О. Соколишин та Ярослава Зарицька.

У глибокому смутку повідомляємо
Родину, Приятелів та Земляків,
що 6-го грудня 1974 року відійшла у Вічність,
наша Найдорожча
МАТИ І БАБУНЯ

бл. п.
ЛЮДМИЛА ГРИЦАК

УЧИТЕЛЬКА
нар. 6-го грудня 1890 р. в Угринові, Зах. Україна.

ПОХОРОН в понеділок, 9-го грудня 1974 р. з похоронного заведення Литани і Литвин, на український цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
син — ПЕТРО
невістки: ІРИА
ДАРІЯ САМОТУЛКА
внуки: ОЛЕКСАНДРА, ОРЕСТ, МИХАЙЛО, ЕВГЕН, ОКА
Рідня в Америці, на Україні та в Польщі

В БОЛЮЧІ РІЧНИЦІ СМЕРТИ НАШИХ
НЕЗАБУТНІХ БАТЬКІВ,
а саме:
В ЧЕТВЕРТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ МАМИ

ІРИНИ

та
ТРЕТЮ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ ТАТА

ВОЛОДИМИРА ГОЛЮКІВ

буде відслужена
в неділю, 15-го грудня 1974 р.
о год. 9-ій ранку
в Українській Католицькій Церкві
св. Юра при 7-ій вул. в Ню Йорку
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

Рідних, Приятелів і Знайомих прохаємо
помолитися того дня разом з нами
за Спокій Їхніх Душ.

СИНИ

Рідним, Приятелям, Землякам з Угнівщини та Знайомим подаємо болюче сумну вістку, що 6-го грудня 1974 р. в лікарні в Ню Йорку, заосмотрений Найсвятішими Тайнами, відійшов у вічність після важкої недуги, наш найдорожчий Чоловік Брат, Шваґер, Стрийко і Вуйко

СВ. П.
ЯКІВ ГАВРИЛКО

нар. в Богородчанах, Івано-Франківського повіту
член Т-ва Угнівщина

ПАНАХИДИ в неділю 8 і понеділок 9-го грудня ц. р. о год. 8-ій веч. в пох. домі Квин при Бродвею і 36 вул. в Асторії

ПОХОРОН у вівторок 10-го грудня о год. 9-ій ранку з того ж пох. дому до укр. кат. церкви Чесного Хреста в Асторії, а звідтіля на цвинтар св. Михаїла там же.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Безмежним горем прибиті:

дружина — Ева з роду Білик
сестри — Марія Федевич і Антонина Гавер з чоловіком Григором
брати — адв. Микола з дружиною Людмилою
Йосип з дружиною Іриною
шваґрова — Марія Ривак з чоловіком Миколою, синами та невістками
сестрінки і братанки та близька і дальша Родина в Україні, ЗСА і Канаді.

Помолімось за померлих наших друзів.

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

за спокій і вічну радість душ померлих
Членів Фонду Катедр Українознавства.
ВПреп. о. монс. ПЕТРО МЕЛЬНИЧУК,
духовний опікун і меценат ФКУ та палкий прихильник українських студій в Гарварді, відправить ДРУГУ
ЗАУПОКІЙНУ СЛУЖБУ БОЖУ І ПАНАХИДУ
дня 13-го грудня (п'ятниця) 1974 року, о год. 9-ій ранком
в церкві св. Михаїла, в Балтиморі, Мд.
за Бл. П.:

РОМАНА КОСА	АЛЬБЕРТА ФЛЕЙТУТУ
ТАРАСА ЛІСЬКЕВИЧА	ПЕТРА ФУТЕЯ
ОСИПА ДИБУ	ВОЛОДИМИРА ГОЛОВАТОГО
МИКОЛУ БАКА	СЕМЕНА ІВАНЮТУ
ОСИПА БЕРЕСТА	МАРІЮ ЮСЬКІВ
ТИХОНА БІЛОУСА	КАТЕРИНУ КАЛМУК
АФРИКАНА ХРУЩА	ОМЕЛЯНА МАЦИНА
МАРІЮ ХРУЩ	ІВАНА ПОДРИГУЛЮ

Всіх ВП. Членів ФКУ: Представників, Меценатів, Добродіїв і Фундаторів просимо про молитви за померлих наших друзів. Просимо помолитись, де б Ви не були, в часі Заупокійного Богослуження, щоб поєднатись в поході молитов за тих, що творили добро.

Вічна Пам'ять померлим Членам ФКУ.

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА ФКУ

Наступне Заупокійне Богослуження за померлих Членів ФКУ відправиться в неділю, 12-го січня 1975 р., о год. 10-ій ранком.

КОМІТЕТ СТРИЙЩИНИ
в скорботі повідомляє своїх Земляків та Українську Громаду, що 25-го листопада 19974 р. відійшов ненадійно у вічність на 62-му році життя

бл. п. ОСИП ДИБА

громадянин-купець, колишній власник склепів в Стрию і тепер на поселенню; нащадок відомого міщанського роду Дибів, що мали свої посілості на передмістю Стрия.

Тлінні Останки зложено 29-го листопада 1974 р. на Українському Цвинтарі в Бавнд Бруку.

•

Достойній Дружині й Родині, складає глибокі співчуття —
КОМІТЕТ СТРИЙЩИНИ

•

Замість квітів на свіжу могилу Покійного
на АЛЬМАНАХ СТРИЙЩИНИ зложили:

По 50.00 дол. — О. і О. Бойчуки, В. і В. Сушкові, Н. Угера;
по 25.00 дол. — В. і Я. Ерденберґер, І. і М. Галії, Я. і І. Падохи, М. і С. Салдани;
по 20.00 дол. — В. і В. Гнатіви, М. Дикун, В. і З. Кравціви, І. Кефор, Роман Іляницький, Т. і С. Лешки, А. Ляхович, Ю. і К. Навроцькі, Я. і Н. Пастушенки, І. Пісинек, Т. і Е. Пойнські, Р. і Г. Порітки, М. і А. Пирські, О. Секора, [illegible] і С. Штинди;
по 15.00 дол. — А. і Е. Мілянчі;
по 10.00 дол. — О. і М. Бандери, Я. і Д. Бойдуники, О. і Р. Гаєвські, О. Дармохвал, А. Зусгінд, О. Качмарська, Я. і І. Клими, В. Падох, Р. Петрина, Р. Погорецький, Н. Попель, М. і О. Площанські Р. і О. Рогожі, Н. Самокіш, Н. Н., р. і К. Скоробогаті, А. і І. Сушкові, М. Срокоѕська, Е. Тріска, Ю. і Е. Харченки, М. і В. Цепки, Я. і І. Щербанюки;
по 5.00 дол. — Ю. і Н. Гошовські, В. і Л. Медведі, С. і М. Стефанишини.

Разом — 800.00 дол.

Адреса скарбника Альманаху „Стрийщини" — L. Shtynda,
1507 New Hyde Park Dr., New Hyde Park, L.I., N.Y. 11040

СОЮЗОВІ ОКРУГИ! ПАМ'ЯТАЙМО ПРО ЮВІЛЕЙНУ МЕТУ УНСОЮЗУ — 90.000 ЧЛЕНІВ! ОСЯГНЕМО ЇЇ, ЯКЩО ВСІ ВІДДІЛИ ОКРУГ ПРИДБАЮТЬ МІСЯЧНО БОДАЙ ПО 2 ЧЛЕНИ І ЯК ВАША ОКРУГА ВИКОНАЄ ОРГАНІЗАЦІЙНУ КВОТУ НА 100%.

УКРАЇНЦІ В АВСТРІЇ

Виставка образів української малярки — В місяці вересні ц. р. у віденській репрезентативній залі „Пальфі" відбулася виставка образів української-віденської малярки Христини Ціммерманн-Куриця, яка тривала десять днів. Виставлені образи нашої малярки свосю різноманітністю красок та фольклорних сюжетів викликали зацікавлення віденської публіки.

Українська Парохіяльна Школа — Навчання в українській парохіяльній школі у Відні почалося в суботу, 14 вересня 1974 р. Керування тих суботних курсів передано в руки проф. Андрія Гнатишина. Курс молодших провадить п-а Ірина Мудренька, а вищих курсів проф. Василь Колотило. Радісним явищем є те, що число дітей збільшилося.

Бас-квартет „Тарас Бульба" на з'їзді компанії „Філіпс" — По цілому світі відома компанія „Філіпс" зорганізувала для своїх керівників з'їзд у місті Бадені коло Відня (Нижня Австрія). Курси 1-го і 4-го жовтня 1974 були закінчені мистецькими вечорами. В програму входили виступи акторів, фольклорних груп, ансамблів, співаків і оркестр. Між ними зарепрезентував український народню пісню бас-квартет „Тарас Бульба" з Відня, який відспівав три пісні „Ой сусідко", „Верховину" і „Ой на горі" в обрібці проф. А. Гнатишина.

Українська Служба Божа в Пухберґу — В суботу 5 жовтня ц. р. о. д-р Остайм-Дзерович на запрошення „Пухберґського Католицького Об'єднання" відправив Службу Божу з поясненнями в німецькій мові в церковці замку Пухберґ коло Вельсу (Горішня Австрія). Співав хор церкви св. ВМ. Варвари з Відня під проводом проф. А. Гнатишина. По дорозі до Пухберґу члени хору разом зі своїм парохом відвідали в Европі загально знану виставку „Ренесанс в Австрії" у старій фортеці Шалябург. Після Богослуження всіх членів хору запрошено до спільної вечері.

Владика Іван Прашко у Відні — Після похоронів Преосвященого Архиєпископа Кир Івана Бучка в Римі, загостив до Відня єпископ з Австралії Преосв. Іван Прашко. В неділю, 6 жовтня 1974 р. він відсл. Службу Божу в церкві св. ВМ. Варвари і по св. Літургії відправив разом з парохом і дияконом св. Варвари Архиєрейську Панахиду за незабутнього Архиєпископа української екзархії Івана Бучка.

„Католицький День" у Відні — На архиєрейській Службі Божій 11 жовтня 1974 р. в катедрі св. Стефана у Відні, якою започатковано „Австрійський Католицький День", взяли участь делегати всіх парохій і католицьких організацій Австралії, а українсько-католицьку парохію св. ВМ. Варвари репрезентував парох о. д-р Остайм-Дзерович.

Першого Листопада у Відні — З нагоди Листопадового Зриву і у пам'ять 30-річчя смерти Митрополита Андрея Шептицького в суботу, 2 листопада ц. р. в церкві св. ВМ. Варвари відправлено Службу Божу в намірені українського народу і панахиду за знавших борців Листопадового Зриву та Митрополита А. Шептицького. По Службі Божій численна громада зібралася в братській домівці і привітав її голова КРУОА мгр Юліян Костюк і відограв ленту, з якої ми почули слова нашого Блаженнішого Кардинала Йосифа Сліпого. Присутні своїми підписами висловили письменну подяку Первоієрархові. Святочні Сходини закінчено національним гімном.

Українсько Католицьке Б-тво св. Варвари

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Проголошення нагород Четвертого Літературного Конкурсу

Український Літературний Фонд ім. Івана Франка в Чикаго повідомляє, що Літературне Жюрі закінчило свою працю над оцінкою 56 літературних творів, що їх прислало 39 письменників, які вийшли друком в рр. 1970 - 1973.

Літературне Жюрі працювало в такому складі: д-р Григорій Лужницький — голова; члени: п-ні Марія Гарасевич, Аріядна Стебельська, д-р Ігор Качуровський, д-р Михайло Кушнір, мгр Григорій Костюк, ред. Юрій Стефаник. Усі члени Жюрі надіслали свої оцінки - голоси. Підсумки голосування перевела окрема верифікаційна Комісія УЛФ. На основі оцінок Жюрі й підсумків Комісії Правління Українського Літературного Фонду ім. І. Франка в Чикаго, проголошує нагороди за найкращі літературні твори, що вийшли друком в рр: 1970 - 1973.

Найвищу нагороду поза конкурсом Правління УЛФ призначило

ВАЛЕНТИНОВІ МОРОЗОВІ

символові нескорених борців в обороні української мови і літератури

ТВОРИ ДЛЯ ДОРОСЛИХ

ПЕРША НАГОРОДА — 1,200 дол. — по 600.00 дол.
а) Левицький-Софронів Василь за твори: „Кланялися Вам три України" „Липнева отрута"
б) Вадим Лесич за твори: „Предметність незвідні" „Никифор з Криниці"

ДРУГА НАГОРОДА:
а) Ворис Олександрів за „Колокруг"
б) Микола Понеділок за „Рятуйте мою душу"

Друга нагорода виносила 800.00 дол. Комісія підвищила д 1,000 дол. Отже кожний нагороджений другою нагородо одержить по 500.00 дол.

ТРЕТЯ НАГОРОДА: Марта Тарнавська: „Хвалю ілюзію" — 400.00 дол.

ТВОРИ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ

Перша нагорода: Ніна Мудрик - Мриц: „Пригоди Горішка" „Вогник" 500.00 дол.

Друга нагорода: Мирослава Ласовська: „Віщування старого дуба" 300.00 дол.

Третя нагорода: Діма: „Кит - Музика" — 200.00 дол.

Крім нагороджених творів, Правління УЛФ, на основі голосів Літ. Жюрі відзначило ще такі літературні твори:

Для дорослих:
1. Федір Одрач „Вощада"
2. Оксана Кулиш-Керч „Такий довгий рік"
3. Яр Славутич „Мудрощі Мандрів"

Для дітей і молоді:
1. Микола Угорчак „Чарівний діямант"
2. Данко Вітер „Далекі мандри" Паладій Я. і Л. Полтава — „Абетка з історії України"
3. Юрій Тис „Казка про лицаря Добриню і його сестричку Забаву."

Фундатори цих грошевих нагород нашим письменникам є українські фінансові і громадські установи, як також жертводавці — любителі української літератури. Список їх всіх подано буде в найближчому часі на сторінках нашої преси.

Роздача літературних нагород відбудеться на „Вечорі Української Літератури" в школі Шопена — 15 грудня ц.р. в год. 5-ій по пол. До участи запрошені всі нагороджені автори.

За Правління УКР. ЛІТ. ФОНДУ ім. Івана Франка в Чикаго

Адам Антонович — голова
Рома Турянська — секретар

ЧИ ВАША ДИТИНА ХОДИТЬ ДО УКРАЇНСЬКОЇ СВІТЛИЧКИ? ЗВЕРНІТЬСЯ У ЦІЙ СПРАВІ ДО ВИХОВНОЇ РЕФЕРЕНТКИ ВІДДІЛУ СУА, ЩО Є У ВАШІЙ МІСЦЕВОСТІ.

Представники Української ССР в ОН і „настанови Леніна"

Об'єднані Нації, Ню Йорк. — „Радянська Україна" з 28 листопада пише про працю комітетів Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй, згадуючи при тому виступи і пропозиції представників Української ССР. На засіданні Третього (соціяльного) комітету XXIX сесії Генеральної Асамблеї ОН була мова про „аналіз і плянування народногосподарського розвитку країн". Виступаючи з цього приводу „представник УРСР, — як пише газета, — підкреслив, що в галузі єдиного підходу до аналізу і плянування розвитку Українська РСР керується настановами В. І. Леніна. Найважливішою особливістю ленінського підходу до створення єдиного народногосподарського пляну є підпорядкування цілей розвитку суспільного виробництва задоволенню зростаючих потреб робітників, колгоспників, трудової інтелігенції".

У зв'язку з обговоренням на засіданні П'ятого комітету Генеральної Асамблеї ОН питання п е р сонал у, представник УССР заявив, що Українська ССР, „будучи серед перших 10 країн, які сплачують найбільші внески в бюджет ОН... має законне право претендувати і на відповідну кількість громадян, що залучуються для роботи в секретаріяті ОН". Цей представник, однак, не поінформував, як буде можна визначити „державну приналежність" своїх кандидатів напраців в ОН, коли міністерство закордонних справ Української ССР навіть не має права видавати з власної ініціятиви паспортів.

Концертове турне Галини Андреадіс в Австралії

Галина Андреадіс прибула до Австралії з Америки на концертове турне 2 жовтня 1974 р. На летовищі в Сіднеї вітали її члени Союзу Українських Організацій та австралійська преса і телебачення, де було піднесено їй багато квітів і різних подарунків. Ще не встигла вона якслід познайомитися з вітаючими, як вже за годину часу мусіла відлітати до Перту в Західній Австралії звідки розпочинала своє концертове турне.

В Перті на летовищі вітали її представники місцевої Громади та жіночої організації. На другий день місцева австралійська преса влаштувала з нею інтерв'ю, а пізніше запросили її до витягнення виграшів у стейтовій льотерії. Пізніше в часописі появилася велика знімка співачки та допис про те, що сьогоднішні виграші витягнула п-ні Андреадіс українська співачка мецо-сопрано світової слави.

На каналі 7 вона виконала арію з опери „Кармен" „Габанеру" Крім того в новинах на канал. 2 і 7 було повідомлено про приїзд української славної співачки до Перту. При цій нагоді наша співачка поінформувала австралійських глядачів про Україну та подякувала їм за таке щире і прихильне ставлення до неї.

Після всіх цих церемоній 6-го жовтня в Перті відбувся дуже вдалий і з великим репертуаром концерт п-ні Андреадіс, яким присутні були так захоплені, що оплески не втихали, публіка домагалася ще додаткового виступу. В наслідок цього п-сі Галина виконала ще п'ять наддатків.

З Перту п-ні Андреадіс полетіла да Аделаїди — головне місто Південної Австралії, де рівнож зустріли її представники місцевих українських організацій та австралійська преса. На другий день в часописі „Адвертайзер" появилася про неї обширна стаття Брайна Гілла та знімка. В цій статті автор між іншим пише: „Вчора прибула до нас з Ню Йорку дуже гарна, русява з янтарними очима, міс Андреадіс". Автор пише що п-і Андреадіс приїхала до Аделаїди тільки на один виступ, та що вона так гарно і молодо виглядає і не хочеться навіть вірити, що вона має двох синів, а одному з них вже 22 роки.

Андреадіс співає, пише Гілл в слідуючих мовах: англійській, грецькій, італійській, французькій, німецькій, українській, еспанській, російській, польській і навіть латинській.

Концерт в Аделаїді відбувся 1?-го жовтня в престижевому аделаїдському Тавн Голі. З мистецької точки зору концерт пройшов з великим успіхом і на бажання публіки був повторений на другий день.

Аделаїдський музичний критик вищезгаданого часопису, Гаролд Тайдман, дав досить високу оцінку концерту в статті „Оперетік Стар іс Верситайл": Алісіа Андреадіс, оперова співачка роджена в Україні, зачарувала вдячну публіку в аделаїдському Тавн Голі в суботу ввечері".

Дальше критик звернув увагу на різноманітні сукні співачки, її виконання співу, що задовольняв різні смаки слухачів.

„Найкраще показала вона себе, — пише дальше критик, — в оперових аріях Верді, Чайковського, Бізе, виконуючи кожну ролю виразно з досконалою технікою співу".

„Контраст піяніссимо Макса Регера чудова пісня „Сламбер Сонг", з Месрбіга „О мій син" і кілька національних наддатків її рідних пісень, в яких вона виявила голос широкого діяпазону, пристійна постать і персональність.

Треба згадати, що в усіх її виступах акомпаніямент був в досвідчених руках славного піяніста Рона Роземберга, що між іншим, в минулому акомпаньював славним співакам світу. Конферансьє була відомав Австралії з радіо і телевіції артистка Петі Пекінс.

В іншому аделаїдському часописі „Ди Нюс" в статті „Формюла фор топ войс", де також була поміщена знимка, репортер пише: „Аліса Андреадіс має формулу для майбутніх оперових співаків — не вживати алкоголю, не курити і не бути нервовим".

Після Аделаїди п-ні Андреадіс виступала в столиці Австралії Канберрі (18 жовтня 1974) в Канбера Театер Сентер (найбільший театр столиці). „Ще навіть не почала вона співу, як вже своєю ніжною поставою і граціозними жестами полонила присутніх. Її привіт до тих українців, що прийшли на концерт, пролунав по залі щирим, милим і приємним голосом. Кожне промовлене слово звучало так по рідному, що слухав би і слухав; її чудесна розмова безмежно полонила присутніх та ще більше зачарувала всіх її пісня, яка так вільно і натурально виходили з уст співачки. Жодного надривання чи перебоїв у голосі не було. Її невимушена поведінка на сцені і вільні жести робили її правдивою володаркою сцени".

Автор не минав ні одного українського концерту групових чи індивідуальних виступів але співачки такого великого діяпазону на наших сценах в Канберрі ще не було.

Недаром найкращий критик музичних і співочих виступів в Канберрі, В. Л. Гофман, писав в своїй критиці в Ди Кенберра Таймс": „Відкриваюча арія, „Стріде ля Вампа" з Трубадура, співачка виявила сильний голос оперної співачки, який вона здійснила з цілком добрим драматичним ефектом".

Ще краще написана критика про концерт п-ні Андреадіс виходила з усіх слухачів. Кого тільки зустрічав після концерту, то кожний чи кожна з захопленням говорили про концерт і чарівну пані Галину.

На другий день (19-го жовтня) пані Андреадіс, моя дружина Надія і я пішли до Українського Народного Дому в Квінбісн (поблизу Канберри), де якраз відбувався чайний вечір і де п-ні Андреадіс була почесним гостем. Тут же виграла вона на льотерійний квиток український тризуб вирізьблений О. Петрівським. Крім цього кілька родин з Канберри в знак любови і пошани до п-ні Андреадіс склали їй різні подарунки.

Незабаром п-ні Андреадіс залишила Канберру і від'їхала до Сіднею, а пізніше до Мелборну. В Сіднеї виступала вона з великим успіхом в славній австралійській опері, а пізніше в українському Домі Молоді. Чув, що і в Мелборні мала вона великі успіхи, але, на жаль, не маю даних з цих двох місцевостей, щоб описати обширніше.

Пилип Гріп
Австралія

СПОРТ

„ЛЕВИ" ЗДОБУЛИ ЧЕМПІОНАТ ЦІЛОЇ ВИЩОЇ ДИВІЗІЇ У СТЕЙТІ ІЛЛИНОЙ

„Леви" — „Хорвати" 2:0
„Леви" — „Марунс" 4:1
„Леви" — „Швабен" 2:1

У своїх двох останніх лігових змаганнях „Леви" перемогли „Швабен" 2:1 і „Марунс" 4:1 і в той спосіб добули першенство у своїй групі Вищої Дивізії двома точками переваги перед „Олімпік".

Першуном другої групи стали „Хорвати", що у рішальних змаганнях перемогли „Марунс". В неділю 24-го листопада першуни обох груп стрінулися у рішальних змаганнях за абсолютне першенство Вищої Дивізії стейту Іллиной.

„Леви" виступили до цих змагань у своєму найсильнішому складі. Грав навіть С. Андрущишин, який однак, по довгій перерві, не був у належній формі.

Гра відбувалася на „Генсон" стадіоні, на грищі зі штучною підстілкою. Шкода тільки, що холодна і дощова погода вдстрашила деяких людей, бо на ці цікаві змагання з'явилися тільки коло 400 видців,

„Хорвати" в першій половині гарно комбінували в полі, однак під воротами „Левів" „губилися" і наша оборона легко ліквідувала всі їхні атаки. Зате майже кожна атака „Левів" була небезпечна і „пахнула" голем. Уже в 8-ій хвилині гри Кіпка приймає точну подачу Гріна і виривається на лівому крилі в сторону воріт противника. Його здоганяє оборонець „Хорватів", а на зустріч вибігає ворогар. Всі 3 зударилися і попадали, але Кіпка зумів ще перед тим спрямувати м'яч до порожніх воріт і здобути першого голя. На жаль коротко потім Кіпка був контужений і мусів зійти.

Із важливіших заграгь варто згадати сольову акцію Шефера, що опинився сам-на-сам із воротарем, однак останній оборонив його стріл. Рівнож оборонив ворогар сильну головку Гріна, бо якраз стояв у тому куті воріт. У 41-ій хв. гри Шефер ловить подачу із лівого крила на шістнадцятці противника. Він легко подає м'яч до заду, а сам біжить далі. Надбігаючи Шлапак сильним стрілом, не до оборони, уміщує м'яч у сітці противника у правім віконці. Дуже гарне загранння, один із кращих голів „Левів".. Цим голем Шлапак усталює вислід змагань. Друга половина належить уже в більшості до „Левів", які однак не використовують ряд догідних позицій. Згадати б одну, коли то помічник Перрі підпровадив м'яч на правім крилі аж під самі ворота хорватів, однак сам не хотів стріляти і подав м'яч надбігаючому Шеферові. Подача була засильна і Шефер її минув. За те була вона „добра" для оборонця „Хорватів", що біг рядом із Шефером і цей в повнім бігу віддав сильний стріл на свої ворота ледь-ледь понад поперечку. Хорвати грали нервово, часом навіть брутально, однак нічого не могли вдіяти супроти „Левів", які були добрими у всіх лініях. Одиноке замішання під нашими воротами було по стрілі наріжняка, однак наша оборона притомно його зліквідувала. Поза тим „Хорвати" ніколи не загрожували поважно нашим воротам. Вислід змагань залишився незмінним.

Добре суддював український суддя п. Дикий.

По закінченні змагань представники Національно Американської Ліґи вручили „Левам" на руки капітана М. Крата Чашу. Ту чашу вручив „Левам" головний менаджер американської збірної дружини Дігмар Кремер.

Недавно „Леви" здобули чашу губернатора стейту Іллиной, а тепер чемпіонат цілої Вищої Дивізії і тим вони доказали, що під теперішню пору вони є найсильнішою дружиною копаного м'яча у стейті Іллиной. Ці всі осяги осягнули „Леви" у 25-ліття свого існування.

Перед „Левами" тепер розгривки за професійну чашу ЗСА. Із теперішнім складом вони мають великі можливості на успіх.

Склад УАСТ „Леви": В. Фращак, М. Крат, М. Іваник Хр. Кіпка, Дж. Перрі, Л Скороход, Дж. Гізелла, Ст Шефер, М. Вінтер, Г. Констанцо, Е. Карпа, М. Возьний, Б. Шлапак, В. Фульріхт, Р. Грін, Е Андрущишин. Менаджер дружини Анатоль Гординський, голова УАСТ „Леви": Андрій Еліяшевський.

Воллес є наразі найбільш популярним демократичним кандидатом на пост президента

Прінстон, Н. Дж. — Опитування, переведене Інститутом Ґаллупа між 8-им і 11-им листопада, виказало, що з можливих 31 демократичних кандидатів на пост президента ЗСА, наразі найбільш популярним є губернатор Алабами Джордж Воллес. Із запитаних рядових членів Демократичної партії 19 відсотків сказали, що голосували б на Воллеса, 11 відсотків заявилися за сенатором Гюбертом Гамфрі із Міннесоти, 10 відсотків за сенатором Генрі Джексоном із стейту Вашинґтон, а по 6 відсотків голосів одержали сенатори Едмунд Маскі з Мейну та сенатор Джордж МекҐоверн із Південної Дакоти. Інститут Ґаллупа також повідомив, що багато із запитаних згадували ім'я сенатора Едварда Кеннеді із Масачусетс, хоча він ще у вересні категорично заявив, що не кандидуватиме на пост президента.

Клівленд відзначив 30-ту річницю смерти Слуги Божого Андрея Шептицького

Клівленд, Огайо (І.Ф.). — Стараннями Товариства за Патріярхальний устрій УП-КЦеркви тут в неділю, 10 листопада 1974 р. в залі Церкви св. Йосафата в Пармі відзначено 30-ту річницю смерти Слуги Божого Митрополита, Андрея Шептицького.

Гарно прибрана заля портретом Слуги Божого Андрея, квітами і рушниками створювала піднесений і святочний настрій. У святочних сходинах взяло участь кілька сот мирян разом зі своїми парохами та о. мітрат Дмитро Ґресько, о. дек. Ярослав Сірко, о. д-р Ізидор Нагаєвський, о. крилошанин Евген Боднар і о. Микола Павлишин.

Свято відкрив коротким словом голова Т-ва інж. Іван Фур, який також провадив дальшою програмою. Молитву провів о. мітрат Дмитро Ґресько. В програмі була рецитація Володимира Кавки вірша „Тіням Архипастиря" — Остапа Грицая.

Святочне слово - доповідь виголосив о. д-р Іван Гриньох з Німеччини, кол. професор Богословської Академії у Львові, автор багатьох наукових праць і розвідок, між іншими „Слуга Божий Андрей Благовісник Єдности". В одногодинній доповіді о. д-р І. Гриньох глибоко проаналізував велику і послідовну працю і змагання Митрополита за єдність Церкви і народу. Нелегка була ця праця, бо з одного боку на нашу Церкву наступала православна Москва, а з другого боку римо-кат. Церква, яка себе уважала за єдино компетентну, правильну і найдосконалішу. Поміж тими двома сильними релігійними потугами нелегко було очолювати і відповідати за УПКЦеркву і її розбудовувати. Лише завдяки Його невсипущій праці, великій вірі, побажанності і Його умілому проводові, наша Церква росла, скріплювалася, підносилася до вершин та жила своїм власним життям. Велетень духа, найвизначніша постать нашого століття, великий провідник у змаганнях за правду, єдність Церкви і державність українського народу. Своїми далекосяглими візіями єдности Христової Церкви, прихильністю і любов'ю до православних та інших християн, Слуга Божий Андрей став предтечею початку екуменізму і II Ватиканського Собору.

Молитву про Беатифікацію Слуги Божого Андрея провів о. дек. Ярослав Сірко. Голова Т-ва інж. Іван Фур подякував усім виконавцям програми, окремо гостеві з Німеччини о. д-рові Іванові Гриньохові, о. дек. Я. Сіркові за відступлення залі, М. Кавці, Я. Кравчукові і Тарчаникові за прибрання залі і інж. Хмілякові за інсталяцію голосників.

Свято закінчено піснею „Боже Єдиний"..., яку відспівали усі присутні.

ЮВІЛЕЙНІ СВЯТКУВАННЯ. . .

(Закінчення зі стор. 1-ої)

привітальне слово, запевняючи сумівську молодь, що дві молодечі організації працювали і будуть працювати спільно для добра і користи України. Представникам Пласту подякував М. Шміґель і К. Василик, які рівнож відмічали великі користі з обопільної співпраці двох найбільших молодечих організацій.

Трапезу розпочав молитвою о. Лаврентій Лаврилюк, а майстер церемонії М. Шміґель представив присутнім багатьох представників за головним столом і на залі.

Коротку доповідь про 25-річчя цілої Спілки на терені ЗСА прочитав кол. голова ГУ СУМА, а тепер голова Головної Виховної Ради, визначний член Спілки, нагороджений золотою медалею ЦК СУМ мгр. Євген Гановський, зробивши короткий огляд праці СУМА на протязі 25 років. Він передав Осередкові також привітання від ЦК СУМ і особисто від мгра Омеляна Коваля. Головну доповідь про працю Осередку прочитав Аскольд Лозинський, переповівши не тільки історію постання СУМА в Ню Йорку, але також коротко згадав про заслуги всіх дотеперішніх голів, зокрема теперішнього голови Корнеля Василика, назвавши його „прикладним сумівцем". Він також відмітив вклад праці всіх інших референтів, перечислив усі мистецькі одиниці та їхніх керівників, Згадав про Школу Українознавства та її великі завдання. На прохання доповідача присутні встали і вшанували пам'ять усіх сумівців-членів Осередку, які відійшли у вічність. „Нація у боротьбі опирається на свою патріотичну молодь" — заявив А. Лозинський, покликаючись при тому на Валентина Мороза і його лист до сина, частину з якого він зацитував.

З черги Мирослав Шміґель відчитав прізвища осіб, яких ГУ СУМА на рекомендацію Управи Осередку нагородила окремою грамотою, а саме: Богданна Сидор-Чарторийська, Михайло Фурда, Євген Гановський, Олег Гена, Роман Степаняк, Василь Лавр-, Теодор Воляник і Василь Харук.

Декілька представників виголосили також усні привітання між ними о. І. Ткачук, адв. Р. Гуглевич і інші. Отець Л. Лавринюк передаючи привітання від парохії св. Юра і особисто від о. ігумена д-р В. Гавліча і о. протоігумена Патрикія Пащака вказав на великі заслуги тих, які хочуть і вміють працювати з молодю і обіцяв всяку піддержку парохії у цій преважливій праці. Майстер церемонії дідчитав також багато писемних привітань, які наспіли на адресу Управи Осередку.

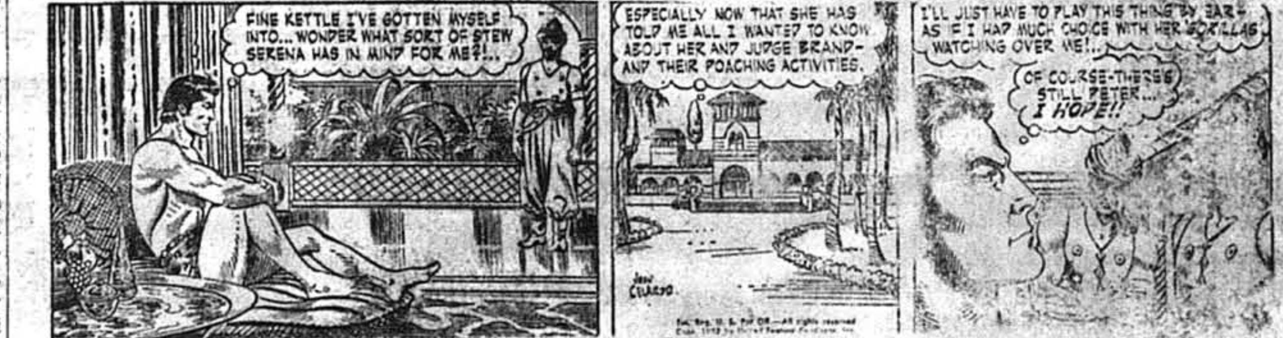
Програму бенкету закінчив коротким словом теперішній голова Осередку К. Василик, о. Л. Ларинюкідмовив молитву, а присутні відспівали „Боже Великий".

Гості мали нагоду оглянути цікаву виставку фотографій й інших матеріялів, яку проготовив Василь Харук.

ТАРЗАН, Ч. 7219. Тарзан роздумує

От попав я в халепу... Цікаво, що Серіна плянує зробити зі мною?!...

...Особливо після того, як вона розказала мені все, що я хотів знати про неї та суддю Бранда... і їхню браконьєрську діяльність.

Ще не знаю, що робитиму — А хіба ж я маю якийнебудь вибір, коли мене пильнують її посіпаки?!.. Ну, але... Петро ще на волі... Принаймні я так надіюсь!!